

อริยสาวิกา

คุณแม่จันดี โลหิตดี

ประวัติและคติธรรมคำสอน

(อริยอุบาสิกา ขนิษฐาของพระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน)

อริยสาวิกา คุณแม่จันดี โลหิตดี

น้อมถวายเป็นอาจาริยบูชา

แด่คุณแม่จันดี โลหิตดี

แม่...เป็นครูผู้สอนแต่ตอนต้น
แม่...เปี่ยมล้นอุดมพรหมวิหาร
แม่...เมตตากรุณามุทิตาการ
แม่...มีญาณอุเบกขาเป็นอารมณ์
แม่...เหมือนพระอรหันต์อันสูงสุด
แม่...หวังบุตรธิดาอย่าขื่นขม
แม่...กับลูกผูกมิตรจิตชื่นชม
แม่...จึงสมภาษิตมิตรในเรือน

คณะศิษยานุศิษย์

อริยสาวิกา...คุณแม่จันดี โลหิตดี

(ประวัติ คติธรรมคำสอนของคุณแม่จันดี โลหิตดี)

(อริยอุบาสิกา ขนิษฐาของพระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน)

พิมพ์ครั้งที่ ๑ จำนวน ๓.๕๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๒ จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๓ จำนวน ๗,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๔ จำนวน ๔,๕๐๐ เล่ม

แหล่งข้อมูล :

- หนังสือขอกราบเทิดทูน ๑. ๒
- หนังสือเศรษฐีธรรม คติธรรมและชีวประวัติ
  หลวงปู่ลี กุสลธโร วัดป่าภูผาแดง
  อ.หนองวัวซอ จ.อุดรธานี

รวบรวมเรียบเรียง :

พระครูบวรธรรมคุณ จต.ชท. (ฉัตรอุดม ฉินฺนาลโย)
วัดป่าศรีสุราษฎร์ (ธ) ต.หนองบัวสันตุ
อ.ยางสีสุราช จ.มหาสารคาม

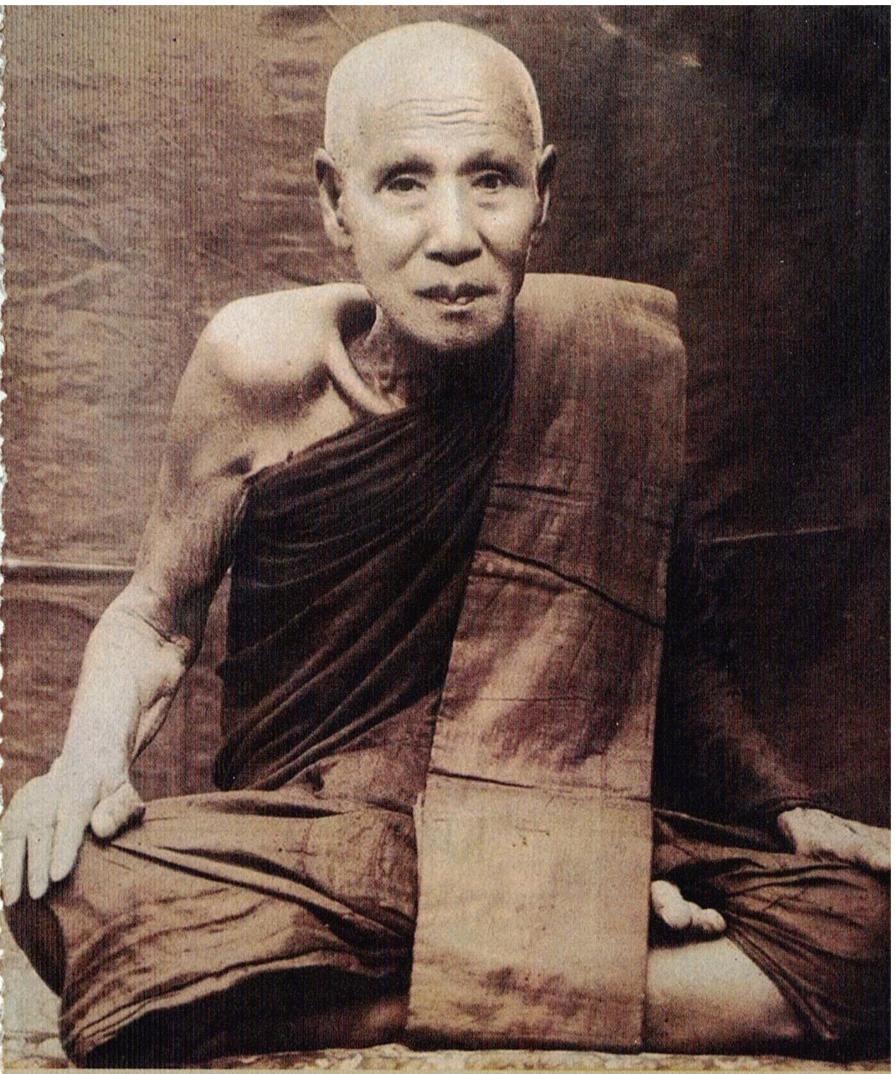
คณะทำงาน : พระนฤพนธ์ ธีรสาสโน, อ.อดุลย์ เกษไธสงค์
อ.สุนทรา ชัยพิพัฒน์ อ.อุทัยทิพย์ ครองสนั่น

ศิลปกรรม : ชฎาบุญ บุญสิริวรรณ

ภาพประกอบ : *www.facebook.com/Khunmaejandee*

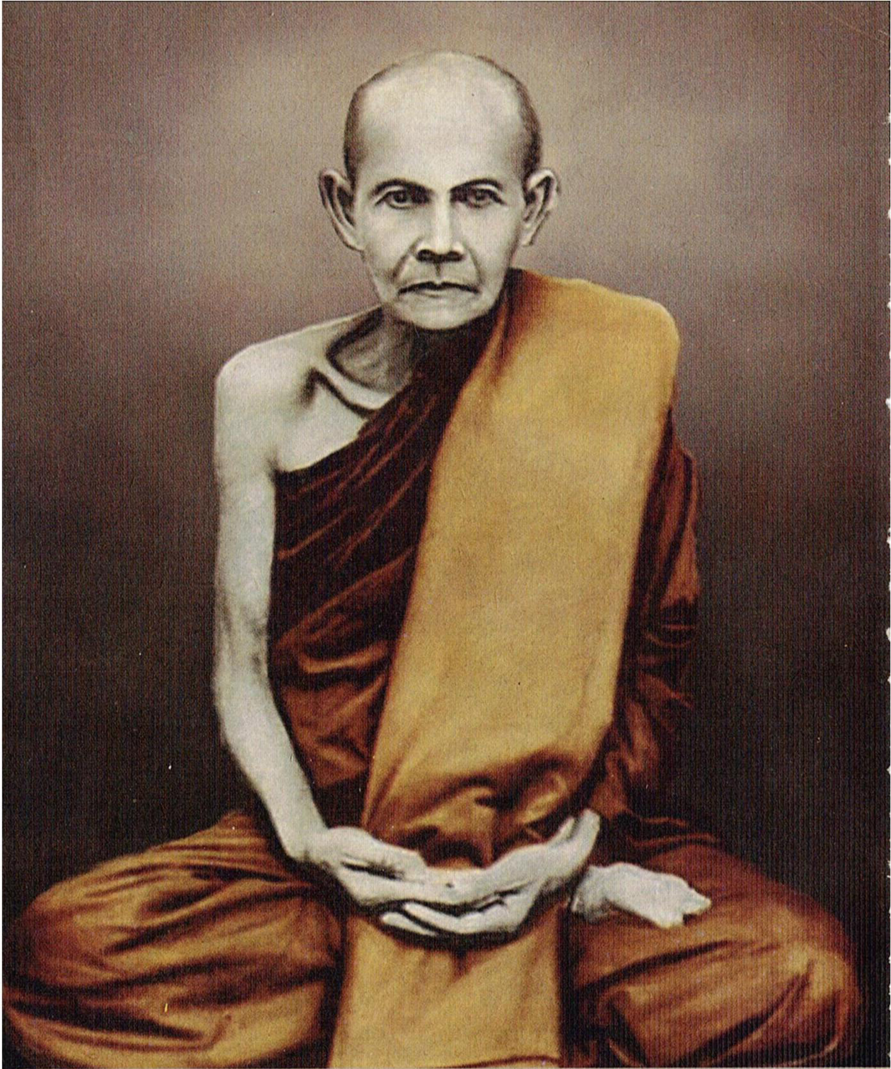
พิมพ์ที่ : แคนนา กราฟฟิค (กรุงเทพฯ)

โทร : ๐๘๐-๘๑๖-๕๗๘๗

พระครูวิเวกพุทธกิจ

(หลวงปู่เสาร์ กนฺตสีโล)

หลวงปู่มั่น ภูริทตฺตมหาเถระ

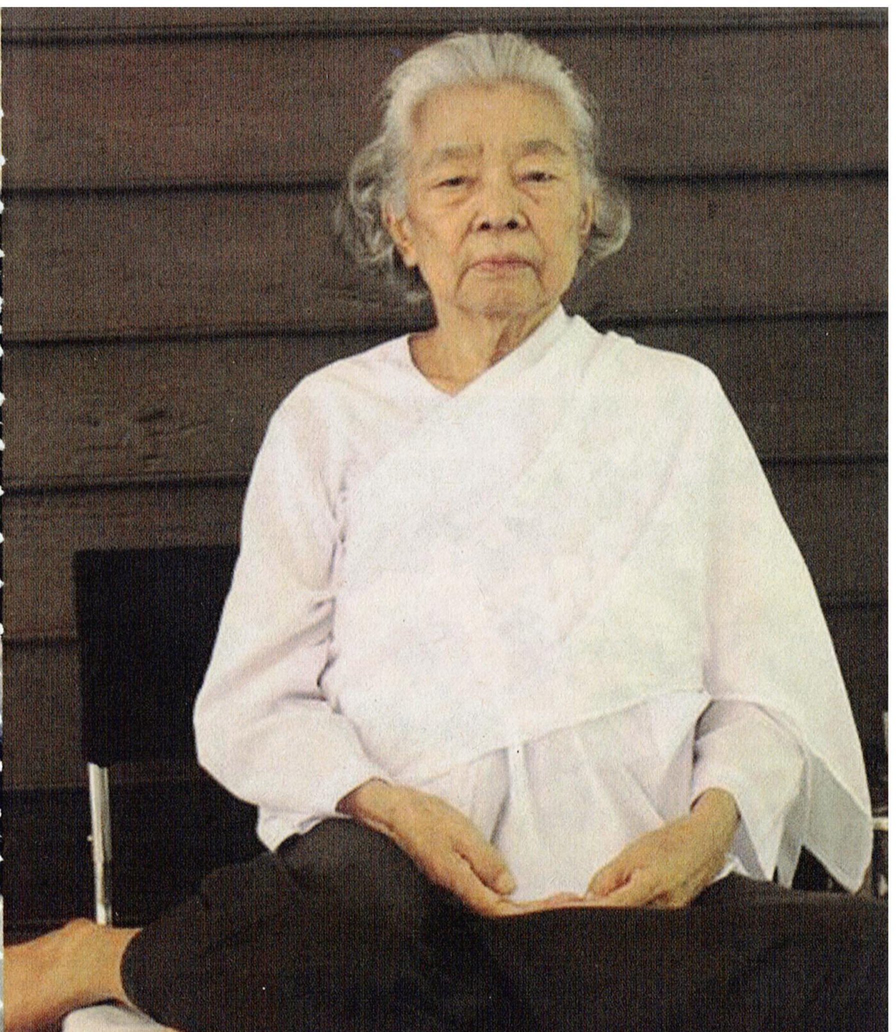
พระธรรมวิสุทธิมงคล

(หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน)

คุณแม่ชีแก้ว เสียงล้ำ

สำนักแม่ชีบ้านห้วยทราย อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร

คุณแม่จันดี โลหิตดี

(อริยะอุบาสิกา ขนิษฐาของพระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน)

พระธาตุคุณแม่จันดี โลหิตดี

วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี

พระปุพโพธาตุ (น้ำเหลือง) คุณแม่จันดี โลหิตดี

พระลสิกาธาตุ (น้ำไขข้อ) คุณแม่จันดี โลหิตดี

พระโลหิตธาตุ (เลือด) คุณแม่จันดี โลหิตดี

พระนขาธาตุ (เล็บ) คุณแม่จันดี โลหิตดี

พระเกสาธาตุ (ผม) คุณแม่จันดี โลหิตดี

คำนำ

๑๓

ครั้งหนึ่งองค์พระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ได้เคยให้เหตุผลเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติธรรมว่า **"การปฏิบัติไม่มีเพศ เรื่องมรรคผลนิพพานแล้วไม่มีเพศ เหมือนกับกิเลสก็ไม่มีเพศ มีได้ทั้งหญิงทั้งชาย มัชฌิมาปฏิปทา จึงมีได้ ทั้งหญิงทั้งชาย"**

คณะผู้จัดทำจึงได้รวบรวมประวัติปฏิปทา ผู้ประพฤติดี ปฏิบัติชอบของอุบาสิกาคุณแม่จันดี โลหิตดี ซึ่งท่านเป็นน้องสาวคนที่ ๙ ขององค์พระหลวงตา-มหาบัว ญาณสัมปันโน เพื่อเผยแผ่เกียรติคุณความดีงามของท่าน ให้สาธุชนรุ่นหลังได้ทราบ นับว่าท่านเป็นอุบาสิกาที่มีความเพียรเป็นเลิศ มีขันติ ถือสันโดษ

มักน้อย สมดังเป็นอริยสาวิกา และเป็นแบบอย่าง ให้ญาติธรรมได้ก้าวเดินตาม และมีปณิธานแน่วแน่ ที่ตั้งใจปฏิบัติเพื่อการก้าวสู่ที่สุดแห่งธรรม สมดังที่องค์พระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เคยเอ่ยว่า "**อ้าย (พี่) หมดห่วงแล้ว**"

การจัดพิมพ์หนังสือ "อริยสาวิกา คุณแม่จันดี โลหิตดี" เพื่อแจกเป็นธรรมบรรณาการ ขอขอบคุณและอนุโมทนาบุญกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ในการทำหนังสือเล่มนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี หากการจัดพิมพ์หนังสือนี้ มีข้อผิดพลาด หรือบกพร่องประการใด ขอได้โปรดอภัยด้วย อนึ่งหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือชีวประวัติและคติธรรมคุณแม่จันดีเล่มนี้ จะเป็นประโยชน์แก่พุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป

ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย บารมีธรรมองค์พระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ตลอดจนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ได้โปรดเกื้อหนุนให้ทุกท่านมีจิตใจมั่นคงอยู่ในธรรม มีสติปัญญาประจักษ์แจ้ง เข้าสู่โลกุตตรธรรมจนถึงมรรคผลนิพพานด้วยเทอญ

ขอเจริญพร

พระครูบวรธรรมคุณ

(พระครูบวรธรรมคุณ)

เจ้าอาวาสวัดป่าศรีสุราษฎร์

เจ้าคณะตำบลพยัคฆภูมิพิสัย ยางสีสุราช นาดูน (ธ.)

มกราคม ๒๕๕๖

สารบัญ

หน้า

องค์พ่อแม่ครูบาอาจารย์ หลวงตามหาบัว
กล่าวถึงคุณแม่จันดี โลหิตดี

"ใครมีศรัทธาจะรวบรวมกันก็ให้ไปติดต่อกับแม่จันดีนะ อันนั้นเป็นหัวหน้าศรัทธา ใครบริจาคมากน้อยตามกำลังศรัทธาของตน ก็ให้ไปรวมที่แม่จันดีน้องสาวเรา...เรามีโอกาสเดินฉากไป แต่เราไม่เคยถามไม่ว่าพี่น้องว่าใครนะ เราเหมือนกันหมดทั่วโลก ไม่ใกล้คนนั้น ไม่ไกลคนนี้อะไร เสมอกันหมดเลย อย่างบ้านน้องๆ เราเคยไปเหยียบที่ไหน ลูกๆ หลานๆ ไม่รู้เขาเลยนะ อย่างนี้ละ เหมือนกันหมด ไปที่ไหนก็แบบเดียวกัน เราเดินเข้าไปตอนนั้นโยมแม่ป่วย เราเดินไปถามโยมแม่ พวกนี้เขาอยู่ข้างในกุฏิโยมแม่ เราไม่เคยเข้าไปนั่งแหละกุฏิโยมแม่ ไปก็ไปยืนหน้ากุฏิ เป็นยังไงล่ะไข้

ถ้าธรรมดา เราไปก็ไปศาลา โยมแม่ก็มาฟังเทศน์ที่นี่ พอดีโยมแม่ป่วย เราก็เดินไปถามที่หน้ากุฏิเท่านั้นเอง ไปพบกับจันดีนี้ละเขามาดูแลแม่ แล้วมันไปสัมผัสยังไงไม่รู้ แน่ะบทเวลาจะได้ถาม มันไปสัมผัสเข้าไป

"มึงเชื่อหรือว่าเป็นน้องกูน่ะ ถ้ามึงเชื่อว่าเป็นน้องกู กูบวชเมื่อไรมึงรู้ไหม"

"ว่าไม่รู้" แล้วว่า

"มึงเป็นน้องกูได้ยังไง ก็พ่อกับแม่พูดอยู่ตลอดเราเลยไม่ลืมนะ"

ถามว่ามึงเป็นน้องกู มึงรู้ได้ยังไงจากนั้นเวลากูบวชมึงรู้ไหมไม่รู้ ดูอายุเขาจะ ๔ ขวบมั้งยังเป็นเด็ก เขาว่าไม่ทราบก็ถูกต้อง

ตอนนั้นเรากำลังเที่ยวกรรมฐานอยู่นะ มาทำบุญอุทิศให้โยมพ่อ แล้วนางจันดีนี้ แต่ก่อนตัวมันเท่ากำปั้น เราไม่รู้ เวลาไปสวนทางกันซี เรามาจากอุดร

แต่ก่อนรถไม่มีนะ ใช้เดิน เขาเดินผ่านทางไป เห็นปุ๊บปั๊บ เขานั่งไหว้นั่งกราบ เอ๊...เด็กที่ไหนดูลักษณะเข้าทีแสดงว่าจะเข้าใจในศีลในธรรมพอประมาณ ไปไหนว่าจะไปอุดรหรือไง สวนทางกับเรา อยู่บ้านไหนเราถามซ้ำอีก อยู่บ้านตาด เขาเคอะๆเขินๆ นะ พอถูกถามว่าอยู่บ้านไหน ถามไปถามมา เราก็เลยถามว่าเขาเป็นใคร เขาเลยหัวเราะ เราไม่รู้ว่าเขาเป็นน้อง เราก็เราเป็นมหาและไปเที่ยวกรรมฐาน แล้วมาทำบุญหาพ่อ เราถามอย่างนั้นเขายิ้มๆ แล้วก็หัวเราะ หือ...

"มึงหัวเราะหาอะไรบอกมาซิ"

"อู๊ย...ไม่ทราบจะบอกว่ายังไงก็จุดได้ตำตอ" พี่กับน้องถามกันไม่รู้กัน เราไม่รู้เขา ตัวเขาเท่ากำปั้นเวลาเราบวช เวลาเจอเขา เขาเป็นสาวแล้ว อายุได้ ๑๖ - ๑๗ ละมั้ง ถามไปถามมา

"แล้วเป็นใครล่ะ"

เขายิ่งหัวเราะเขาไม่กล้าตอบ เหอเราเลยเดาเอานะ

"อีจันดีหรือ" ว่าใช่แล้ว

"โอ๊ย อีผีบ้ากูไม่รู้มึง"

เราก็ไปเลยอย่างนั้นละพี่กับน้องไม่รู้กัน ก็บวชแล้วไม่เคยเข้าไปเกี่ยวข้องกับบ้าน พอบวชแล้วไปเลย พี่ๆ น้องๆ อะไรไม่เคยสนใจนะ เหมือนทั่วไปในโลกนี้ ไม่มีใกล้ไม่มีไกล บ้านน้องๆ แน้งๆ ไม่เคยเข้าไปเหยียบเลยนะไม่ไป อย่างนี้เหมือนกันหมด ไปที่ไหนเหมือนกันหมด"

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

พระคุณแม่จันดี โลหิตดี

ท่านเกิดเมื่อวันพุธที่ ๑๒ กันยายน พ.ศ.๒๔๗๓ คุณพ่อชื่อ นายทองดี คุณแม่แพงศรี โลหิตดี เกิดที่หมู่บ้านตาด ต.บ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี ท่านเป็นน้องสาวพระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เป็นน้องสาวคนที่ ๙ ที่ยังมีชีวิตอยู่ และได้เข้ามาศึกษาปฏิบัติธรรมที่วัดป่าบ้านตาด โดยมีพระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ซึ่งเป็นพระพี่ชายและครูบาอาจารย์ของท่าน เป็นผู้อบรมสั่งสอน คุณแม่จันดีเป็นผู้ที่ออกมาปฏิบัติธรรมโดยไม่ได้บวชและเป็นผู้ที่เคารพธรรมวินัย ถือแบบปฏิบัติเช่นเดียวกับพระอย่างเคร่งครัด ท่านให้ความเมตตาและความอบอุ่นต่อลูกศิษย์

และญาติโยมทั้งหลายที่มากราบท่าน ท่านจะให้คำอบรมสั่งสอน ทั้งที่เป็นการปฏิบัติแก่คนที่มาขอรับฟังคำสอนของท่าน เพื่อนำไปปฏิบัติหรือคำแนะนำในการใช้ชีวิตประจำวัน แม้ธาตุขันธ์ท่านจะไม่แข็งแรง แต่ท่านก็รับแขก เพื่อจะให้ทุกคนได้รับแต่สิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์กลับไป ภายใต้ท่าทางที่ดูสงบเรียบง่ายและความอบอุ่นที่ได้รับ ท่านก็จะมีความเด็ดเดี่ยว เด็ดขาดจริงจังจนดูน่ากลัวสำหรับเราผู้อ่อนแอ ดวงตาของท่านเวลาสอนลูกศิษย์ต่อสู้กับศัตรู คือกิเลส ท่านจะดูอาจหาญ ขึงขังเด็ดเดี่ยว จริงจังมาก ถ้าลูกศิษย์คนใดจิตใจไม่เข้มแข็งพอ ท่านก็จะค่อย ๆ ทะนุถนอม แต่ท่านจะเปรยลับหลังลูกศิษย์ผู้นั้นว่า

"กิเลสในใจของตัวเองก็ฆ่ามาแล้ว นี่ต้องได้มาเอาใจกิเลสของผู้อื่น โอ๊ย...น่าอเนจอนาถ"

การเรียนรู้ศึกษาธรรมกับท่าน ยิ่งเรียนยิ่งซาบซึ้งในคุณของท่าน สำหรับผู้ที่ต้องการความพ้นทุกข์ หรือผู้ที่ตกอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์ เมื่อได้เข้ามาสนทนากับท่าน ก็จะได้รับข้อธรรม และสิ่งที่ดีมีประโยชน์ที่ท่านหยิบยื่นให้ เมื่อมาเรียนรู้ศึกษาธรรมกับท่าน จึงได้เห็นแง่มุมต่าง ๆ ของสติปัญญาพระผู้เหนือโลก ทั้งแปลกทั้งอัศจรรย์และไม่สามารถคาดเดาได้ ท่านเป็นครูบาอาจารย์ ที่น่าศึกษาเรียนรู้ทางที่ท่านให้เดินและให้กระทำเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก เพราะเป็นการทวนกระแสโลก และฝืนกิเลสในใจเราทั้งสิ้น จึงเป็นความทุกข์ที่สุดแต่เมื่อยอมฝืนใจและทำตาม สิ่งที่ได้รับจะเกินความคาดหมาย และได้รับประโยชน์สูงสุด

พระคุณแม่จันดี เมตตาธรรม

ประวัติปฏิปทาคุณแม่จันดี โลหิตดี

คุณแม่จันดี โลหิตดี ท่านเกิดในครอบครัวเดียวกัน พ่อแม่เดียวกัน พี่น้องเดียวกันกับพระหลวงตามหาบัว วัดป่าบ้านตาด (รายละเอียดอยู่ในหนังสือ "หยดน้ำบนใบบัว") มีพี่น้องที่ยังมีชีวิตอยู่จนโต มีพี่ชายทั้งหมด ๔ คน และพี่สาว ๔ คนและน้องสาว ๑ คน ท่านเป็นน้องสาวคนที่ ๙ ท่านเป็นน้องสาวคนเดียว ที่สละบ้านเรือนออกปฏิบัติถือศีลภาวนา ปัจจุบันที่อยู่ของท่านคือวัดป่าบ้านตาดท่านเล่าว่า "ในวัยเด็กของท่าน ทุกข์มากกว่าพี่ๆน้องๆ ทุกคน เหตุที่ทุกข์ เพราะท่านทำตามคำสอนของพ่อแม่ทุกอย่าง ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

เช่น พ่อบอกว่า "อย่ากินจุกจิก เวลากินให้กินเป็นเวลา" จะหิวขนาดไหน อยากหยิบอะไรกินเหมือนพี่ๆ ก็ไม่กล้า จึงเป็นความทุกข์อย่างยิ่งของท่าน

ท่านบอกเวลาพ่อไปเอาผึ้งในป่า มักจะชวนท่านไปด้วย ทั้งๆ ที่ยังเด็กอายุ ๖ — ๗ ขวบ (เหตุผลของพ่อคือลูกคนนี้สั่งยังไงได้ยังงั้น และมันไม่กลัว) ท่านบอกเวลาเข้าป่าพ่อจะบอกเส้นทางไว้ว่าทางเส้นนี้ไปไหน เส้นนี้กลับบ้าน พ่อบอกไว้เผื่อพ่อตกต้นไม้ตายเวลาปีนขึ้นไปเอาผึ้ง พ่อจะสอนให้ระวังเสือ เวลากลางวันจะมีแต่เสือดาว เสือเหลืองที่คอยจะจับกินหมาที่ตามมากับคน เสือพวกนี้เขาจะไม่ทำอันตรายคน

พ่อพาไปเก็บหมากแน่ง (เป็นสมุนไพรชนิดหนึ่งที่ประเทศญี่ปุ่นเขามารับซื้อไปทำยา) พ่อจะสอนวิธีเก็บ ให้ระวังรังแตน ให้ค่อยๆ เก็บลูกสีแดงที่สุก

ถึงมีรังแตนเขาก็ไม่แตกรังออกมาต่อยเรา เวลาเจอขอนไม้ก็ให้สังเกตงู มันจะชอบซ่อนตัวอยู่ข้างขอนไม้ ท่านจะสอน "ให้หัดดูกิ่งไม้ว่ากิ่งนี้ชี้ไปทางไหน ทิศใต้ - ทิศเหนือให้จำไว้ ออก - ตก จะได้ไม่หลงทาง" พ่อเป็นนายพรานจึงละเอียดรอบคอบในการเดินป่า ระมัดระวังภัย

คุณแม่จันดี โลหิตดี

ภาพจาก www.facebook.com/Khunmaejandee

เป็นเด็กฉลาด

ครั้นเมื่อ อายุ ๓ ขวบ มารดาท่านเล่าให้ฟัง เอาลูกนั่งในตะกร้า อีกข้างเป็นกล่องข้าวเหนียว หาบไปที่นา ที่ทุกคนในครอบครัวทำนาคอยอยู่ เวลาเจอดอกเห็ดข้างทางที่ผ่านลูกน้อยที่นั่งในตะกร้าจะร้องบอกแม่ "นั่นเห็ดดอกหนึ่ง ๆ" เป็นระยะ ๆ จนกว่าจะถึงที่นาก็ได้เห็ดทำอาหาร มารดาท่านเล่าว่า "เป็นลูกเล็ก แต่มีความรู้ ช่างคิด ช่างจดจำ และมีนิสัยเหมือนผู้ใหญ่"

ไม่กลัวผี

ครั้นเมื่อ ยังเด็ก ๆ พวกพี่ ๆ ไม่ว่าหญิงชายจะกลัวผี มักจะชวนท่านไปเป็นเพื่อนเวลาไปนา ไปป่า ให้ท่าน ซึ่งเป็นน้องเดินตามหลัง พวกพี่ ๆ ก็จะถูกแม่ว่าเป็นประจำ "**ทำไมให้น้องตัวเล็ก ๆ เดินตามหลัง เดี๋ยวเสือจะตะครุบเอาน้องไปกิน**" พวกพี่ ๆ จะแก้ตัวตามแต่ปัญญาของแต่ละคน

ส่วนพี่ ๆ ผู้หญิง เวลาดุว่าน้อง (ท่าน) ก็จะงัดไม้เด็ดมาขู่ "**ระวังนะกลางคืน กูจะไม่ไปไหน ๆ เป็นเพื่อน**" เพราะรู้จุดอ่อนพวกพี่ ๆ กลัวผี ตอนกลางคืนต้องอาศัยท่าน

เป็นเด็กเรียนเก่ง

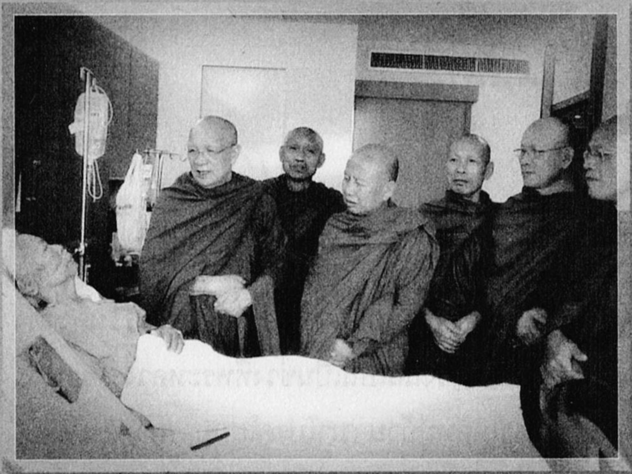
ครั้นเมื่อ เป็นเด็กเรียนอยู่ชั้นประถม จะมีความรู้แปลก ๆ อยู่กลางอก ก่อนจะบ่งบอกอะไร ตรงกลางอกจะมีเหมือนพัดลมน้อย (หมุนติ้ว ๆ) แล้วส่งความรู้ออกมา เช่นมีอยู่ครั้งหนึ่ง สมัยนั้นเดือนมกราคม ครูจะพาอ่าน "มก-กะ-รา-คม" ขณะครูกำลังอ่าน พัดลมน้อยก็หมุนขึ้นในจิต แล้วมีเสียงดังขึ้นบอกว่า **"จะอ่านให้ถูกต้อง ! ต้องอ่านว่า มะ-กะ-รา-คม"** เป็นอะไรที่แปลกสำหรับเด็ก เคยคิดว่าคนอื่นคงเป็นเหมือนกัน จึงค่อยเรียบเคียงถามมารดาว่า "เป็นเหมือนกันไหม" มารดาตอบ "ไม่เคยเป็น" แล้วถามต่อว่า "เป็นหมุนตรงไหน" ท่านจึงชี้ที่กลางอก

วันหนึ่งแม่ค้าหาบตะกร้าเครื่องประดับ มีกำไลสีสันสดใส มาขาย พวกพี่สาวรวมทั้งท่านอยากได้ ร้องขอให้มารดาช่วยซื้อให้ ในหาบมีเครื่องประดับของเด็ก - ผู้ใหญ่ อยู่เต็ม เสียงลูกหญิงร้องอ้อนวอนมารดา ตกลงให้ซื้อได้คนละ ๑ ชิ้น พวกพี่ ๆ หยิบไปหมดทุกคน ถึงคิวท่านเดินไปจะหยิบ พัดลมน้อยกลางอกหมุนติ้ว ๆ อีก บอกขึ้นว่า **"ของประดับโลก ! ไม่ใช่ทางพ้นทุกข์" พอเสียงดังจบลง ท่านเดินหนีทันที เสียงมารดาร้องตาม "อ้าว...มึงอยากได้ ทำไมไม่เอา"** ท่านบอกถ้ามีอะไรบ่งบอกขึ้นในจิตท่านเคยคิดจะฝืน แต่ฝืนไม่ได้ มีอำนาจมาก (สะเทือนในจิต) ฝืนไม่ได้สักครั้งเดียว เป็นเด็กตั้งใจเรียน ช่างจำ เรียนเก่ง จนครูให้ช่วยสอนเพื่อน ๆ ในห้องเป็นบางครั้ง

หลายครั้ง ในห้องเรียนท่านขออนุญาตคุณครูกลับบ้านก่อนเวลา ครูถาม "เธอมีธุระอะไรที่บ้าน"

ตอบครูว่า "ดิฉันเข้าใจ จำได้หมดแล้วไม่อยากเรียนบทเรียนเก่าอีก ครูเข้าใจ และอธิบายให้ฟัง "ไม่ได้เธอจะกลับบ้านตอนนี้ไม่ได้ ถึงเธอเข้าใจ แต่เพื่อน ๆ ยังไม่เข้าใจ เธอต้องเห็นใจเขา เอายังงี้ครูจะให้เธอช่วยสอนเพื่อน ๆ" เพราะครูสมัยนั้นน้อย ครู ๑ คนต้องสอนหลาย ๆ ชั้น หลาย ๆ วิชาในแต่ละวัน

พอจบชั้นประถม ๔ ครูมาขอให้เรียนต่อ จะส่งเรียน พ่อ แม่ พี่ชาย ดีใจสนับสนุนให้เรียน ท่านตอบปฏิเสธทุก ๆ คนว่าไม่เรียน เพราะกลางอกหมุนและบอก "เรียนไปก็ไม่จบ เรื่องของโลก! เรียนเท่าไหร่ไม่มีวันจบ" ท่านจะฝืนได้ยังไง เป็นอะไรที่ฝืนไม่ได้จริง ๆ (ท่านบอกฝืนไม่ได้)

ครูบาอาจารย์ หลวงพ่ออินทร์ถวาย, พระอาจารย์บุญมี วัดถ้ำเต่า
พระอาจารย์บุญทัน, พระอาจารย์น้อย, พระอาจารย์จีรวัฒน์,
พระอาจารย์เฉลิม
มาเยี่ยมคุณแม่จันดี โลหิตดี ที่โรงพยาบาล.บำรุงราษฎร์
ช่วงบ่าย ๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๕

ภาพจาก www.facebook.com/Khunmaejandee

ภาวนาครั้งแรก

ในสมัย ท่านยังเป็นเด็ก อายุประมาณ ๑๐ กว่าขวบ ท่านได้ตามมารดาไปถวายจังหันพระหลวงตา (พระพี่ชาย) ช่วงนั้นเป็นเป็นช่วงที่พระหลวงตามาแวะพักที่ทุ่งนาใกล้หมู่บ้าน (มาโปรดโยมมารดา)

ในวันนั้น ท่านเป็นลูกคนเดียวที่แม่ให้ตามไปถวายจังหันด้วย หลังฉันจังหัน พระหลวงตาสอนโยมมารดาถึงวิธีปฏิบัติภาวนา ถึงเป็นเด็กแต่ก็ฟังรู้เรื่อง ในขณะที่ฟังจิตท่านจะสงบ แต่รั้งไว้เพราะอยากฟังคำแนะนำให้จบ กลับมาบ้านในคืนนั้นท่านจำเอาวิธีการภาวนาและลองนั่งภาวนา ท่านปฏิบัติตามที่พระหลวงตาบอกโยมมารดา ประมาณ ๓ นาที จิตสงบรวมลง

เห็นร่างกายเน่าเปื่อยสลายกลายเป็นดิน ท่านบอกคืนนั้นจิตสงบจนถึงสว่าง ตอนสงบอยู่จิตท่านคำนึงว่าทำยังไง ถ้าจิตไม่ถอนจะทำยังไง ถึงเวลาตำข้าวจะทำยังไง แต่ท่านบอกเหมือนจิตรู้ พอถึงเวลา จิตถอนได้เวลาตำข้าวพอดี

พระหลวงตาได้ฟังโยมมารดาเล่าเรื่องที่ท่านภาวนา กราบเรียนจบลง พระหลวงตาถามว่า **"จันดีตัวน้อย ๆ นั่นหรือภาวนา"** มารดาตอบว่า "ใช่ จันดีนี้แหละ" พระหลวงตาบอกกับแม่ท่านว่า "เขามีของเก่าของเขา เขามีของเก่ามา"

ชีวิตครองเรือน

เป็นสาวรุ่น ขอมารดาออกบวชเป็นแม่ชี มารดาตอบว่า "ลูกเป็นผู้หญิง จะบวชยังไง ไม่ใช่ผู้ชาย ตามธรรมดาผู้หญิงเขาไม่บวชหรอก ไม่เคยเห็นให้หยุดคิดนะ" (มารดาเป็นห่วง เพราะในสมัยนั้นไม่ค่อยมีผู้หญิงบวช แม่ชีมีน้อยมาก แถวบ้านท่านไมค่อยมี)

ตอนท่านเป็นสาว มีชายหนุ่มมาจีบเยอะมาก แต่ท่านไม่ได้สนใจใครเลย (เพราะจิตบ่งบอกแต่เรื่องหาทางออกจากโลก หาทางพ้นทุกข์) แต่พี่ชายแนะนำผู้ชายที่พี่เลือกแล้วว่าดีที่สุด นิสัยดี มีศีลธรรม ใจไม่อยากแต่งคิดแต่จะตั้งใจปฏิบัติ ถือศีล ภาวนา เพราะทุกครั้งที่จิตบ่งบอกความจริง จิตยิ่งกลัวเรื่องของโลก

แต่พอแม่และพี่ชายถามก็ปฏิเสธไปหลายครั้ง ทั้งๆ ที่จิตบ่งบอกเสียงดังขึ้น "จะเรียนรู้เรื่องของโลกให้หมด"

ในระยะที่ครองเรือน ยังตั้งใจถือศีลในวันพระ ถือศีล ๘ ถ้าวันปกติถือศีล ๕ อย่างเคร่งครัด ไม่เคยฆ่าสัตว์ พี่ชายเคยบอก "จันดีมันไม่เคยฆ่าสัตว์ ก็ไม่ต้องให้มันกินเนื้อสัตว์ด้วย" จึงได้แต่กินหน่อไม้ผักหญ้า ถ้าพี่ชายเคี่ยวเข็ญให้ฆ่าสัตว์ "จะร้องไห้ไม่ยอมกินข้าวก็ได้ ขออย่าให้ฆ่าสัตว์เลย" เรื่องนี้ สามีญาติพี่น้องรู้ดี "ยอมอดแต่ไม่ยอมฆ่าผู้อื่น ชีวิตอื่น" บอกกับตัวเองว่า "กินอะไรก็ได้ ใจสงสาร ไม่สามารถทำลายชีวิตผู้อื่นได้" มันเป็นอยู่ในใจ เป็นมาแต่เด็กจำความได้ จะไม่ยอมฆ่าสัตว์ ทำลายชีวิตผู้อื่น

ชีวิตครองเรือน มีบุตร ๔ คน ชาย ๑ หญิง ๓ ในใจยังคงมั่นคงต่อการภาวนาไม่เคยทิ้ง พระหลวงตามาตั้งวัดป่าบ้านตาด ยิ่งได้กำลังใจปฏิบัติภาวนา ติดขัดอะไรก็กราบเรียนท่านตอนท่านเข้ามารับบิณฑบาตในหมู่บ้าน

แม่จิตรวม...ลูกน้อยขอนม

วันพระ ขอสามีให้ช่วยดูลูก คืนนั้นคุณแม่ก็นั่งภาวนาจิตก็สงบ ขณะจิตรวม ลูกน้อยตื่นส่งเสียงร้องจ้า แต่จิตยังไม่ถอน...จึงไม่สามารถดูลูกน้อยในอู่ (เปล) ได้ ลูกน้อยร้องอยู่สักพัก สามีท่านคงเห็นผิดสังเกต จึงเข้ามาดู และอุ้มลูกน้อยออกไปจากห้อง เอาน้ำเปล่าหยอดปากให้ลูกน้อยได้กินก่อน...เพื่อรอแม่

ชีวิตท่านลำบาก ทั้งอยากทำบุญถวายจังหันพระ ตัวเองก็ไม่ฆ่าสัตว์ จึงต้องพยายามหาหน่อไม้ ผักพืชชนิดต่างๆ มาทำกับข้าวใส่บาตรพระให้ครบ หลายครั้งที่แม่ท่านเล่าให้ฟังว่า พระหลวงตาพูดกับแม่ท่านว่า "เมื่อเช้าได้ฉันหมกหน่อไม้ ของใครก็ไม่รู้ใส่บาตร

ห่อใหญ่มาก เหมือนอาหารทิพย์ และพระก็ได้ครบทุกองค์" (สมัยนั้นมีพระมาอยู่วัดป่าบ้านตาดประมาณ ๑๔ - ๑๕ องค์) แม่ท่านถาม เมื่อเช้าพระหลวงตาพูดถึงหมกหน่อไม้ ไม่รู้ของใคร...? ท่านตอบแม่ว่า "ของท่านเอง"

ภาพจาก www.facebook.com/Khunmaejandee

จิตรวม...ขณะเกี่ยวข้าว

อาชีพชาวนาในอดีต...สมัยก่อนนั้นยังไม่มีเทคโนโลยี จึงเป็นงานที่หนัก ลำบากก็ต้องอดทน ส่วนใหญ่ก็ต้องอยู่ที่ที่นา จนท่านต้องสร้างทางจงกรมไว้ และเวลาในการภาวนามีน้อย อาศัยทำนาไปด้วย ภาวนาไปด้วย มีครั้งหนึ่งคุณแม่ชีแก้ว ไปเยี่ยมท่านที่นา เห็นทางจงกรม มีรอยเดินจนทางเป็นร่องเป็นมัน จนท่านได้พูดว่า "**จันดีเจ้าที่อยู่ไหน ก็มีเครื่องหมายของพระพุทธเจ้าอยู่ทุกที่ มิน่าข้าวของเจ้าถึงได้มากกว่าผู้อื่น**"

มีอยู่วันหนึ่งเวลาเที่ยง ขณะที่เกี่ยวข้าวท่านพิจารณาธรรมไปด้วย จิตสงบ สว่างไสว ท่านก็ประคองจิต

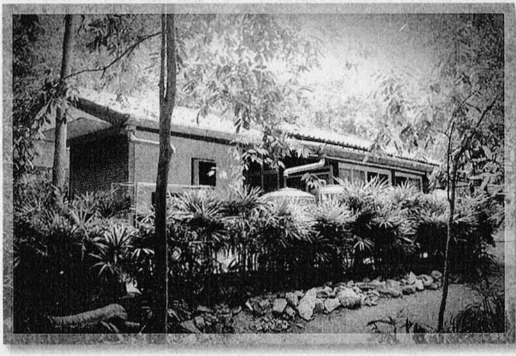
ค่อย ๆ เกี่ยวข้าวไม่ยอมหยุด ไม่กินข้าว เกี่ยวข้าวไปจนจิตถอน

ท่านเคยตกลงขอร้อง พูดให้สามีเข้าใจว่าเวลาท่านจิตสงบ อย่าเรียก จะทำอะไรก็ทำไปเลยปล่อยท่านเลย โชคดีสามีเคยบวชจึงเข้าใจง่าย ท่านจะพูดกับสามีเสมอว่า ชาตินี้จะขอปฏิบัติภาวนา และบอกสามีว่า "**อย่านอนใจในอัตภาพของภพชาติ**" ความพากเพียรตั้งใจของท่าน สามียอมใจอ่อน เพราะเห็นความตั้งใจจริง ขึ้นจากทำนาจะดึกดื่นแค่ไหนก็ช่าง ท่านจะเดินจงกรมจนดึก

เจอ...ผีใหญ่...จะให้สมบัติ

มีผีใหญ่ ตนหนึ่งมาเข้าสิงญาติท่าน...บอกว่า "ชาติก่อนเคยเป็นคนรวย มีคอกช้าง ม้า ด้วยความเป็นห่วงสมบัติ ตายแล้วจึงมาเฝ้ารักษา เป็นทุกข์มาก อยากไปเกิดมาขอร้องให้ท่านช่วย จะยกสมบัติที่เฝ้าอยู่ให้ ขอให้นำเงินของเขา มาทำบุญกับพระหลวงตา ให้เขาจะได้ไปผุดไปเกิด" ท่านและญาติ ๆ มากราบเรียนพระหลวงตา ท่านบอก "ถ้าจะไป ไม่มีจันดีห้ามไปนะ จะไปต้องมีจันดีไปด้วย" ญาติ ๆ ทุกคนทำตามคำสั่งของพระหลวงตา...ก็พากันไปขุด ตามผีใหญ่บอกตำแหน่ง ขุดลงไปก็เจอไหจริง และมีเงินอยู่เต็มไห หลายไห พอจะให้ ผีใหญ่กลับเปลี่ยนใจ บอกยังมีกรรมมากอยู่

รู้สึกเสียดายเงิน ไม่กล้าปล่อย ขอชดใช้กรรมต่ออยู่เฝ้าสมบัติต่อไป...ไหที่ขุดเจอ พอผีไม่ยอมให้...ไหหมุนหายลงไปในดินเหมือนเดิม...ผีใหญ่มาสารภาพกับคุณแม่ว่า "จะให้ใจก็เกิดความหวงแหนในเงิน ในทรัพย์ มันตัดไม่ได้ รู้อยู่ว่าทุกข์แสนทุกข์ แต่ก็ตัดใจไม่ได้ และขอให้ท่านช่วยแผ่เมตตา ส่งบุญกุศลมาถึงด้วย เพราะเวลาได้รับมีความสุขมาก..."

ภาพจาก www.facebook.com/Khunmaejandee

พระหลวงตามหาบัว...ให้อุบาย

เช้าวันนั้น พระหลวงตาไปรับบิณฑบาตในหมู่บ้านท่านถาม "ภาวนาเป็นยังไง" คุณแม่กราบเรียนว่า **"ฝันแปลกมาก ฝันว่าพระหลวงปู่มั่นชวนให้ไปกับท่าน แต่ในฝันเป็นห่วงลูกคนเล็ก จึงขอไปดูลูกก่อนจะตามไปทีหลัง"** พระหลวงตาให้อุบาย "เอ้า ให้มึงคิดตัดสินใจเอา ถ้าห่วงลูก ก็ตามพระหลวงปู่มั่นไปไม่ได้" คำพูดของพระหลวงตา ทำให้ท่านคิด และตัดสินใจได้เร็วขึ้นถามตัวเองว่า พระหลวงปู่มั่นมาโปรดแท้ ๆ คนแปลความฝันก็เป็นพระหลวงตา เราติดคาอะไร (ห่วงอะไรอาลัยอะไร)

ตอนแรกตั้งใจว่าลูกโตอีกหน่อย แต่ถึงตอนนี้เหมือนพระหลวงตาช่วยเร่ง จึงตัดสินใจ ขออนุญาตสามี ลูก ๆ ทุกคน ออกมาปฏิบัติถือศีลภาวนาอยู่วัดป่าบ้านตาด

ก่อนหน้านี้ท่านขอให้มารดา ขออนุญาตพระหลวงตามาพักปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัด พระหลวงตาบอกอนุญาตมาอยู่ได้ แต่ไม่ให้บวช เพราะแต่นี้ไปท่านจะไม่รับแม่ชี มีเฉพาะแม่ชีน้อมที่เคยปรนนิบัติดูแลมารดาของท่าน ท่านจะไม่รับแม่ชีอีก ด้วยเหตุนี้เองคุณแม่จันดีจึงไม่ได้บวช

เริ่มชีวิตในวัดป่าบ้านตาด พ.ศ. ๒๕๒๔ กระท่อมน้อย ที่อยู่ในป่าทึบท่ามกลางต้นไม้ใหญ่ยืนต้น เป็นเงาร่มครึ้ม พื้นเบื้องล่างเต็มไปด้วยต้นข้าวสารหนาแน่น ท่านถือศีล ๘ อย่างเคร่งครัด ท่านบอก "ท่านบวชใจแทนศีล คือใจที่มีเจตนางดเว้นการทำความผิด

เมื่อใจมีเจตนางดเว้นการทำความผิด เมื่อใจมีเจตนาทำความถูกต้อง ศีลเป็นอันเดียวกับใจ ใจรักษาศีล ดูศีลดูใจตัวเอง ศีลเป็นใจที่มีเจตนางดเว้นการทำความชั่วทั้งปวง ดูศีลดูใจสำรวจความผิดที่เกิดจากใจของตัวเองแล้วอบอุ่น หนักแน่น มั่นคง มั่นใจ ไม่มีที่ต้องติตัวเองเรื่องศีล"

ช่วงเข้ามาปฏิบัติภาวนา ท่านได้ดูแลคุณยายชีน้อม ตอบแทนคุณที่คุณยายเคยดูแลปรนนิบัติมารดาท่าน คุณยายแก่แล้วตามองไม่ค่อยเห็น ท่านจึงเหมือนเป็นตาให้คุณยาย สมัยก่อนท่านปราดเปรียวว่องไวมาก ทั้งดูแลคุณยาย ทั้งทำกับข้าวที่ครัว ทำกิจวัตรดูแลสถานที่ปฏิบัติฝ่ายผู้หญิง น้ำก็ใช้น้ำบาดาล ดูแลต้นไม้ กุฏิฝ่ายหญิง เพราะปลวกเยอะมากต้องคอยดูแล ท่านบอกท่านไม่เคยถูกพระหลวงตาตำหนิ ไม่ว่าเรื่องการงานหรือภาวนา

ติดสมาธิ

ท่าน บอกระมัดระวัง ใคร่ครวญ พิจารณา ไตร่ตรองทุกอย่างที่เกิดขึ้น ก่อนจะกราบเรียนถาม พระหลวงตา ถ้าท่านตอบตรงกับที่ท่านพิจารณาก็จะ ได้กำลังใจ

มีครั้งหนึ่ง พระหลวงตาถาม กราบเรียนท่านว่า "ตอนนี้จิตสบาย เห็นตัวเองเหาะลอยขึ้นไปบนท้องฟ้า มีรัศมีพุ่งกระจายเป็นดอกไม้โปรยปราย เต็มฟ้าไปหมด สวยงามมาก ตัวข้าน้อยเอง ก็สวยงามมากไม่เหมือน ตัวจริงตอนนั้นเลย" พูดจบพระหลวงตา ร้องขึ้นเสียงดัง "นั่นแหละจิตติดสมาธิ ระวังรัศมีจะเป็นรัศหมา ท่าน สั่งห้ามเด็ดขาด ไม่ให้ส่งจิตออกไปอีก"

ความขี้เกียจหมด...ไม่มีความขี้เกียจ

แต่ก่อน ภาวนาต้องต่อสู้ ต้องฝืนความขี้เกียจ พอจิตรู้เห็นตามเป็นจริงของรูปกาย วางกาย

ย่างเข้าจิต ความเกียจคร้านหายหน้าไป กลายเป็นความขยัน หมั่นเพียร เข้ามาแทนที่

ท่านบอกภาวนาไป ๆ นึกเอาเองว่าคงจะสบาย ไม่หนักเหมือนที่ผ่านมา แต่ที่ไหนได้ ยิ่งทำไปยิ่งทุกข์ เพราะเห็นภัย แต่ก่อนไม่รู้อะไรก็อยู่ไปอีกแบบหนึ่ง ที่ผ่านมาว่าทุกข์ที่สุดแล้ว ขยันหมั่นเพียรอดทนที่สุด แต่พอเห็นโทษ เห็นคุณชัดเจน ไม่สนใจเรื่องกิน เรื่องนอน มีแต่อยากเร่งหนีภัย อยากพ้นมหันตทุกข์ มหันตภัย แต่ก่อนไม่เห็นไม่รู้ยังพอหัวเราะ เบิกบานได้บ้าง

เร่งความเพียร

ท่านบอก ความเพียรกล้า แต่ร่างกายไม่ไหว บางครั้งโรคหัวใจกำเริบ ครั้งยังครองเรือนเจอความทุกข์บีบคั้น การทำงานรีบเร่งขวนขวายหาสมบัติไว้ให้ลูก เวลาที่จะพักผ่อนก็น้อย ทั้งงานทางโลก แต่ไม่ทิ้งภาวนา จึงทุกข์กว่าใครเพื่อน พอเร่งความเพียร ท่านบอกพิจารณาธรรมไม่ยอมหลับ นอน จนต้องกินยานอนหลับอ่อนๆ ช่วยให้หลับสัก ๒ - ๓ ชั่วโมง (จำเป็นต้องนอนพักผ่อนบ้างเดี๋ยวจะล้มก่อน ช่วงเร่งความเพียรเพราะมีโรคเก่า) ถ้างั้นมันไม่หลับนะ ท่านบอกพิจารณาอะไรค้างไว้ พอตื่นมันต่อทันที

พระหลวงตาบอกล่วงหน้า

พระหลวงตา เมตตาแนะนำจี้สอนตลอด การแนะของพระหลวงตา ท่านจะไม่เคยพูดบอกเป็นการชี้นำคุณแม่บอกส่วนมากท่านแนะจะขังข้อไว้เสมอ (สอนบอกไม่หมด) ให้ลูกศิษย์ได้ใช้ปัญญาพิจารณาเองถ้ามีแต่คอยฟังจากท่านอย่างเดียวจะไม่เกิดปัญญา

ครั้งหนึ่งท่านถามจิตเป็นไง ได้กราบเรียนท่านว่า "จิตตอนนี้ เกิด ดับ เร็วมากเหมือนฟ้าแลบ จิตกล้ามากไม่กลัวตาย" พระหลวงตาร้องขึ้น "โอ้! เร่งเลยๆ อีกไม่นานๆ เดี๋ยวก็เจอ จิตว่าง" ท่านบอก ท่านงงมาก ได้แต่คิดในใจเอ๊ะตอนนี้ จิตเราก็ว่าง อยู่แล้ว ยังจะมีว่างอีกเหรอ ทำไมพระหลวงตาบอก เดี๋ยวจะเจอจิตว่างอีก

ตั้งแต่ท่านสอนเรามา พระหลวงตาไม่เคยบอกว่า
จะเจออะไรล่วงหน้า แต่คราวนี้ทำไม ท่านหลุดปาก
ออกมา เอาละถ้าพระหลวงตาพูดแล้ว หนึ่งไม่มีสอง

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

ภาพจาก www.luangta.com/

เจอจิตว่าง

พระหลวงตา บอกเดี๋ยวเจอก็เจอจิตว่าง พิจารณาจ่อดูจิตที่ว่างคงจะมีว่างอีก เราต้องพิจารณา จึงพิจารณาจิตที่ว่างที่เป็นอยู่ในจิต แล้วก็เจอว่างที่พระหลวงตาพูดถึง ในคืนวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๓๕ เวลา ๕ ทุ่ม บอกขึ้นในจิต (ข้อธรรมที่ผุดขึ้นในจิต) "ขณะนั้น อายตนะนั้นมีอยู่ แต่ไม่มีดิน-น้ำ-ไฟ-ลม ไม่มีจุติเคลื่อน ไม่มีที่ไป ไม่มีที่มา ไม่มีอารมณ์ ไม่มีอารมณ์ นั้นแหละคือที่สุดแห่งทุกข์" ท่านบอกจิตตอนนั้นจ่อเฉยๆ เหมือนไม่พิจารณาอะไร เสียงต้นไม้ใหญ่แห้งตายอยู่ข้างกุฏิท่านมานาน (ต้นขนุนใหญ่) เสียงดังลั่นเพราะลมแรง ท่านคิดคงหักทับกุฏิ

และท่านก็คงตายพร้อมๆ กัน อวิชชาขาดกระเด็นออกจากจิต ขณะนั้นรู้ว่าอวิชชาเหนียวแน่นมาก พร้อมกับก้นของท่านลอยขึ้นจากพื้นที่นั่ง สูง ๑ ศอก โลกธาตุหวั่นไหว แผ่นดินสะเทือน เสียงดังทึกๆ แผ่นฟ้าม้วนกลับลงมาพันกันกับแผ่นดิน ม้วนรวมกันแล้วจึงแยกออกจากกัน โลกธาตุหวั่นไหวพร้อมกับเสียงอนุโมทนาสาธุการ จากสวรรค์ทุกๆ ชั้น, ชั้นพรหมทุกๆ ชั้น ลงถึงพื้นบาดาลขวาซ้าย สถานกลางร่วมอนุโมทนา สาธุการ เสียงปี่พาทย์ บรรเลง ขับกล่อมกระหึ่มก้อง เสียงประกาศก้องขึ้นที่จิต "ว่าง วางเป็นจิตพุทธะ > จิตบริสุทธิ > จิตเป็นธรรมชาติ" (ขณะที่อวิชชาขาดออกจากจิต) พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์สาวกทุกๆ พระองค์ โดยเฉพาะพระหลวงตาได้ช่วยหนุนจิตท่าน ทุกๆ พระองค์ ทุกๆ อย่างที่เกิดขึ้น เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน ไม่มีอะไรก่อน ไม่มีอะไรหลังแต่การเล่า

จำเป็นต้องเรียงถ้อยคำเพื่อคนฟังจะได้รู้เรื่องเข้าใจ มีอะไรอีกมากที่ท่านบอกไม่สามารถ พูดให้ฟังได้หมด เพราะของเหนือโลก เจอแล้วจะรู้เอง ท่านบอกไม่เหลือวิสัยมีอยู่ในใจของทุกคน อย่ากลัวตาย กิเลสมันกลัวตาย รอดตายจึงได้ธรรม มันไม่ตายหรอกคนกล้าตายไม่กลัวตาย มีแต่กิเลสนั่นละจะตายจากหัวใจ”

ภาพพระคุณแม่จันดี ในปีที่ท่านบรรลุธรรม
๖ พ.ย. ๒๕๓๕ ณ วัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี

ภาพจาก www.facebook.com/Khunmaejandee

ลูกศิษย์ส่งจิตออกนอก

ท่านสอน ภาวนาไม่ให้ส่งจิตออกนอก ให้ตั้งสติจ่อที่จิต ส่งความรู้เข้ามาข้างใน ไม่ให้ส่งออกไปข้างนอก ลูกศิษย์ดื้อ ไม่ฟัง ส่งจิตออกนอกกว่าจะรู้ตัว นั่งอยู่บนหลังพญานาคแล้ว พญานาคพาแหวกชั้นดินผ่านชั้นหิน ทะลุชั้นน้ำ พุ่งลงเร็วมาก เสียงลมหวีดหวิวน่ากลัวมาก พุ่งลงไปลึกมาก จนถึงเมืองบาดาล เป็นเมืองของพญานาค มีเสียงดังขึ้น “จะพาท่องชมเมืองบาดาล” เป็นเมืองของพญานาค อยู่กันตามผลาญหินเป็นครอบครัว โดยมีกษัตริย์ คือพญานาคราชปกครองเมือง พญานาคราชจะอยู่แท่นหินสูงขนด (ขด) ตัว ยกหัวชูสูงตามลำตัวมีปลอกทอง

ประดับตามลำตัวเป็นระยะ ลำตัวมีเกล็ดเป็นสีเขียว พญานาคที่พาไป พาเหาะลอยวนรอบเมืองบาดาล ๓ รอบ จึงพากลับขึ้นมาส่งเมืองมนุษย์

ลูกศิษย์คนนั้นเกือบช็อกตาย เพราะกลัวมาก ตัวสั่นเทา และเหนื่อยหอบ ได้รับบทเรียนที่ต้องจดจำไปจนวันตาย ฐานอวดดีไม่เชื่อครูบาอาจารย์ สำคัญมากในการปฏิบัติภาวนา ไม่มีครูบาอาจารย์คอยแนะสอนอย่างใกล้ชิดไม่ได้เลย

ภาพจาก www.facebook.com/Khunmaejandee

พระพุทธเจ้าเสด็จประทับรอยพระบาท หน้ากุฏิ คุณแม่จันดี

ก่อน พระพุทธเจ้าประทับรอยพระบาท ท่านเปล่งวาจา "**ดำเนินมาด้วยพระบาทเปล่า ประทับรอยเท้าไว้ในโลกา**"

"**บัญญัติขึ้นใหม่ ประทับรอยเท้าไว้ในพื้นไม้ที่เราอยู่**"

ขณะพระองค์ท่านประทับรอยเท้า มีดอกบัวใหญ่สีชมพูรองรับ และบนเศียรของพระองค์ท่านสว่างไสวเป็นรูปใบโพธิ์ครอบไว้ ขณะพระองค์ท่านวางพระบาทลงไปบนพื้นไม้ พื้นไม้หน้ากุฏิยุบลึกลงไปประมาณศอกกว่า ในรอยพระบาทมีความสว่างไสวเกิดขึ้นทันที รอบ ๆ บริเวณก่อนท่านประทับรอย มีพระสงฆ์สาวก

นั่งล้อมรอบเป็นระเบียบเรียบร้อยมาก บนเศียรท่านทุก ๆ พระองค์มีความสว่างเป็นรูปใบโพธิ์เหมือนพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ และมีเสียงบอกขึ้นมาอีกว่า **"ก้าวตามรอยของเรามาจะถึง ทำให้ถึงเถิด เกิดแน่มรรคผล ไม่อับจนกับผู้พากเพียร"**

ขณะที่พระหลวงตาฟังคุณแม่จันดีกราบเรียนเสร็จ พระหลวงตาท่านถาม **"องค์ท่านเสด็จประทับรอยที่ไหน"** คุณแม่ลุกขึ้นชี้บอกท่านว่า "ประทับตรงนี้" ท่านถามต่อ

"รู้ไหมเป็นพระพุทธเจ้าองค์ไหน" คุณแม่ตอบ

"พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน พระสมณะโคดม"

ผู้เล่าต้องขออภัย ด้วยวัยและเวลาผ่านมานานจำได้เท่านี้ เป็นบุญเหลือเกินที่ข้าพเจ้า บังเอิญได้ยินคุณแม่จันดีกราบเรียนพระหลวงตาที่หน้ากุฏิท่าน ช่วงเวลาประมาณบ่าย ๓ โมงครึ่ง เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๓

พระจิตที่บริสุทธิ์ ขัดธาตุขันธ์ให้เป็นพระธาตุ

ขอเล่าถึง สิ่งที่ทุกคนอาจจะอยากรู้เหมือนผู้เล่า เคยสงสัยมานานและอยากรู้ว่าทำไมธาตุของพระผู้บริสุทธิ์จึงเป็นพระธาตุ วันหนึ่ง พ.ศ.๒๕๔๓ คุณแม่จันดีเมตตายื่นพระธาตุองค์เล็กมาวางลงบนฝ่ามือ หลังจากท่านยกมือขึ้นพนมเหนือหัว ท่านบอกว่า "เอ้า! นั่งจิตระลึก พุทโธ อย่าให้ขาด สติจ่อลงที่จิต เอาจิตย้อนรวมกับตาเนื้อ ดูเข้าไปในองค์พระธาตุ" ขณะนั้นสิ่งที่เห็นเป็นเหมือนจอภาพใหญ่จากทีวี อยู่ในองค์พระธาตุ ในภาพเห็นพระสงฆ์รูปหนึ่งยืนอยู่ตรงกลางอกของท่าน สว่างไสวแสงสว่างขาวใส นวลงามมาก สักพักร่างของท่านโปร่งใสมองเห็นข้างใน ไม่มีหนัง-

เนื้อปิดบังเลย เห็นดวงสว่างอยู่ที่กลางอก วิ่งขึ้นลงรอบกระดูกสันหลัง วิ่งขึ้น วิ่งลง ส่องแสงสว่างไสวรอบกระดูกสันหลัง วิ่งขึ้น-ลงอยู่นาน ตอนนี้กระดูกสันหลังค่อยๆ สว่างขึ้นทีละน้อยๆ และมีเสียงบอกดังขึ้นว่า

"พระจิตที่บริสุทธิ์ ทำการขัดธาตุขันธ์"

ต่อมากระดูกสันหลังเหมือนไม่ใช่กระดูก กลายเป็นแก้วใสๆ เห็นดวงสว่างวิ่งขึ้นไปบนเส้นผม ความสว่างวิ่งตามเส้นผมทุกเส้นพร้อมๆ กัน ดวงสว่างวิ่งขึ้น-ลง และสว่างจ้าโดยรอบไป-มา แสงสว่างทำการขัดธาตุขันธ์ วิ่งขึ้น-ลงเร็วมาก เส้นผมเปลี่ยนจากเดิมเปล่งประกาย มีแสงสีต่างๆ สารพัดสี เป็นแสงสีเจิดจ้ามาก ถึงตอนนี้เส้นผมทุกเส้นกลายเป็นพระธาตุองค์พระธาตุเกาะเรียงติดกัน ตามเส้นเกสามีแสงสีสารพัด สีสดใสเหมือนสายรุ้งพาดผ่านประสานกัน

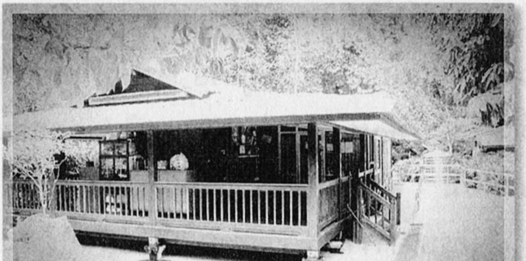
ต่อมาเห็นพระจิตที่บริสุทธิ์ เคลื่อนที่ลงมากระดูกขาทั้ง ๒ ข้าง ความสว่างวิ่งขึ้น - ลงตามกระดูกขา ขัดธาตุขันธ์จนกระดูกขาทั้ง ๒ ข้างเป็นมันวาวระยับ กลายเป็นพระธาตุ โครงร่างของพระที่ยืนอยู่ตอนนี้สว่างจ้าขึ้นทั่วทั้งเรือนร่าง ความสว่างวิ่งขึ้น-ลง ประสานกันบน-ล่างขวา-ซ้าย และสถานกลาง ในที่สุดโครงร่างของธาตุขันธ์ทั้งหมด ขณะนี้ดูโปร่งใสสว่างไสวดั่งไม่ใช่ธาตุขันธ์อีกต่อไป

ตอนนี้ความสว่างจากโครงร่างของท่านมีทุกสีสันวิ่งพุ่งขึ้นลง สลับสับเปลี่ยน สีต่างๆ อย่างน่าอัศจรรย์และมีเสียงดังขึ้น **"ธาตุไม่ใช่ธาตุ ประกาศความศักดิ์สิทธิ์วิเศษของธรรมบริสุทธิ์ หลุดจากสมมุติ"**

ภาพหายไป เหมือนเราปิดทีวีทิ้งไว้ แต่ภาพที่เห็นประทับไว้ในใจที่พอระลึกได้ มาเล่าเทิดทูนบูชาธรรมของท่านผู้บริสุทธิ์

ลูกขอกราบแทบเท้าถึงคุณของพระคุณแม่จันดี ที่เมตตาให้ปุถุชน คนหนามืดดำได้เห็นความอัศจรรย์ ของพระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้า

กราบขอขมาท่านผู้มีธรรมเหนือโลกทุกพระองค์ กราบขออภัยทุกท่าน ผู้เล่าอยู่ที่ต่ำ แต่นำเรื่องท่านผู้อยู่สูงสุด เหนือโลกมาเล่า

กุฏิคุณแม่จันดี โลหิตดี

ภาพจาก www.facebook.com/Khunmaejandee

ประสบการณ์ครูชิม

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้เข้ารับการฝึกปฏิบัติธรรม ที่ทางจังหวัดจัดขึ้น ในงานเทิดทูนบูชาคุณพระหลวงปู่มั่น ที่วัดป่าโนนนิเวศ จังหวัดอุดรธานี วันนั้นครูบาอาจารย์หลายๆ องค์ท่านเทศน์สอนการปฏิบัติภาวนา มีคุณแม่จันดีรวมอยู่ด้วย จำได้ท่านขึ้นไปบนเวทีและสอนวิธีปฏิบัติ ท่านนั่งสมาธิ และสอนวิธีเดินจงกรม

ครูบาอาจารย์หลายท่าน เปิดโอกาสให้ถามได้ ถ้าใครมีปัญหาหรือไม่เข้าใจ ได้เรียนถามท่านถึงการนั่งสมาธิ ท่านก็ได้เมตตาตอบทุกคำถามที่ทุกคนถามท่านไป ตอบไปยิ้มไป เสียงเรียบ ไม่มีใครถาม

ท่านจึงแซวทุกคนที่นั่งในห้องโถงใหญ่ว่า

"คงจะเอามะพร้าวมาขายสวนแล้วคราวนี้ เพราะไม่มีใครมีปัญหาอีก" ทำให้เสียงหัวเราะดังกระหึ่มขึ้น เสียงดังเพราะเป็นคำพูดที่จี้ถูกจุดของใจทุกคน

อีกวันหนึ่งไปทำบุญกับท่าน อธิษฐานในใจ ท่านให้พรและพูดตรงกับที่ขอทุกอย่าง ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งยิ่งในความเมตตา ท่านล่วงรู้วาระจิต จึงต้องสำรวมระวังในความคิด ตอนเข้ามาปฏิบัติใหม่ ๆ ไม่ทราบว่าคุณแม่มีแคร่อยู่ในป่า ข้าพเจ้าได้เดินจงกรมไปมาอยู่นาน ความที่เป็นผู้ไม่สำรวมระวัง ทำให้จิตฟุ้งซ่านคิดอกุศลเข้าจนได้ เมื่อสายตามองไปที่แคร่ถัดออกไปเห็นผู้หญิงนอนตะแคงหันหลังให้ (เห็นหน้าไม่ชัด) จิตที่ไม่มีสติ จึงทำให้ข้าพเจ้ารู้ไม่เท่าทัน จึงคิดไปว่าเราอุตส่าห์ตั้งใจมาปฏิบัติธรรมที่วัด ทั้งนี้เราจะไม่มานอนให้เสียเวลา ใครหนอ นอนอยู่ที่ตรงนั่น

เมื่อถึงเวลากวาดตาดและทำอาหารเพื่อเตรียมในวันถัดไป ข้าพเจ้าไปที่โรงครัว แวะเข้าไปกราบพระคุณแม่จันดี วันนั้นเป็นวันโกน หลายคนขอเกสาท่าน พอถึงคิวข้าพเจ้าท่านพูดขึ้นว่า "แม่มีแต่นอนจะเอาเกสาแม่อยู่บ่" รู้สึกละอายในความคิดของตัวเองได้แต่กล่าวขอขมาต่อท่านในใจ อย่าให้เป็นบาปเลยเพราะความขาดสติของตัวเองแท้เชียวที่ทำให้เพ่งโทษท่าน ข้าพเจ้าจึงได้หลักธรรมที่สอนใจตนเองเรื่อยมาว่าให้หัดเพ่งดูตนเถิด เพราะโดยส่วนใหญ่แล้วคนเราจะมองเห็นแต่ข้อบกพร่องคนอื่น ไม่ได้พิจารณาที่ตนเองเลยว่าดีร้ายสักปานใด ท่านได้ใช้วิธีการสอนที่แยบยลมาก ทำให้ข้าพเจ้ารู้จักสำรวมระวังความคิดมากขึ้นมีสติกำกับใจขึ้นมาบ้าง

ครูนำ...คนซื่อ

ข้าพเจ้า เป็นคนซื่อ ชอบทำบุญ ปู่ ย่า ตา ยาย ญาติพี่น้องเข้าวัดทำบุญถือศีลภาวนาเป็นพื้นฐาน จึงเสาะแสวงหาที่ภาวนา ช่วงปิดเทอม พ.ศ. ๒๕๓๕ มีเวลาจะมาขอพักภาวนาที่วัดป่าบ้านตาด ศึกษาธรรมกับคุณแม่จันดี

วันหนึ่งกวาดตาดเสร็จ เก็บไม้ตาดพิงกับต้นไม้ พระคุณแม่ทัก "อย่าเก็บไม้ตาดไว้อย่างนั้น" ถามท่าน "ทำไมถึงพิงไม่ได้" ท่านบอกว่า "เดี๋ยวไม้จะแทงก้นเทพที่อยู่บนต้นไม้" วันต่อมาเหลือบไปเห็นคุณแม่เก็บไม้ตาดพิงต้นไม้ไว้ รีบเข้าไปทัก "คุณแม่เคยบอกไม้ตาดจะแทงก้นเทพที่อยู่ต้นไม้" ท่านบอก

"ต้นไม้ต้นนี้ ยังเป็นต้นเล็กอยู่ ไม่มีเทพอาศัยอยู่" เข้าใจที่ท่านอธิบาย แล้วเดินกลับมากวาดตาดต่อ แต่ก็ยังไม่เข้าใจท่าน จึงถามพี่ที่อยู่กับคุณแม่ว่า ท่านให้อุบายสอนให้เก็บไม้ตาดให้เป็นระเบียบ

ปีต่อมา เริ่มเข้าใจอุบายธรรมต่าง ๆ ที่ท่านสอน จึงกราบขอขมาท่านและกราบขอให้ได้ธรรม ให้เห็นธรรมทุก ๆ อย่างที่อยากเห็น ท่านสงสาร คนซื่อ จึงให้พร "เอ้า วันนี้ อยากเห็นอะไร ให้เห็นหมด" กราบท่านเสร็จเข้าป่ากลับไปที่แคร่ ไหว้พระสวดมนต์เย็นเสร็จ เดินจงกรมต่อ รู้สึกกายเบา จิตเบา อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เดินไป เดินมา รู้ตัวว่าตอนนี้กายเราหายไป มีแต่ลมเข้าออก จึงหยุดเดินยืนนิ่ง ขณะนั้นฟ้าตลบกลับลงมาเป็นดิน แผ่นดินพลิกขึ้นไปข้างบน ตอนนี้เห็นตัวเองหัวทิ่มลงมาข้างล่าง เท้าชี้ขึ้นข้างบน ตกใจร้องเรียกพี่ที่อยู่ใกล้ ๆ "ให้ช่วยจับชายผ้าถุงให้ด้วย

ตอนนี้ขาชี้ฟ้าหัวทิ่มลงดิน ช่วยหนูด้วยๆ " พี่ๆ วิ่งมาร้องบอก "ตัวจริงๆ ไม่เป็นอย่างที่เห็น ดูในจิตอย่ากลัว ทำเหมือนคุณแม่ท่านบอก ให้เอาสติเกาะกำจิตไว้ให้ดี" จึงรวบรวมสติ เหมือนเอามือเข้ากำจิตไว้ให้แน่น แผ่นฟ้าพลิกกลับคืน แผ่นดินพลิกลงมา ทุกอย่างรอบๆ ตัว เป็นเหมือนเพลิงสีแดงโชน เต็มไปทั่วบริเวณ แต่แปลกใจ ทำไมเราจึงไม่ร้อน เห็นคุณแม่ยืนกั้นเพลิงให้ รู้แล้วเข้าใจแล้วจิตตอนนี้เกิดความเข้าใจทันทีที่ท่านให้พร ให้รู้ ให้เห็นทุกอย่างที่อยากรู้ ที่อยากเห็นตามธรรม โอ้...ธรรมพลิกแผ่นฟ้า ธรรมพลิกแผ่นดินเป็นอย่างนี้เหรอ แล้วที่เรายืนอยู่บนแผ่นดินนี้รอบๆ ทั่วทั้งโลก คือทะเลเพลิง แห่งความทุกข์ แผดเผาเร่าร้อนมีท่านที่มีธรรมคอยช่วยดับความร้อนให้ พอจิตเฉลยธรรม เฉลยโลก ให้ฟัง ร้องไห้กราบไหว้ถึงคุณของท่านครูบาอาจารย์ ผู้สอนธรรมปิดกั้นเพลิงไฟให้

ปัจจุบันไม่มีโอกาสมาวัดเหมือนเดิม เพราะดูแลพ่อ แม่ที่แก่เฒ่า เจ็บป่วย ทั้งต้องดูแลหลานๆ อีก อาศัยธรรมที่พระคุณแม่เมตตามาช่วยในการดำรงชีวิต พยายามบอกหลานให้รู้จักพุทโธทุกๆ วัน กราบขอพึ่งพระหลวงตามหาบัว พระคุณแม่จันดีให้ท่านช่วยเมตตาทุกๆ คนในครอบครัวตลอด ขอพรท่านทั้งสองพระองค์ อาศัยท่านเป็นที่ยึดเหนี่ยวทางใจ

ภาพจาก www.facebook.com/Khunmaejandee

พญานาค ถวายไฟบูชาธรรม

ผู้เขียน...มีโอกาสพบ พูดคุยกับพี่ท่านหนึ่งและขอให้เล่าให้ฟังถึงเรื่องราวที่เห็นพญานาคมากราบบูชาท่านที่มีธรรม พี่เล่าว่า คืนนั้นเป็นคืนวันออกพรรษาประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๖ กำลังนั่งภาวนาอยู่ในศาลาครัวกลาง ใกล้กุฏิคุณแม่จันดี เวลาประมาณ ๔ ทุ่ม ขณะนั้นเห็นดวงตาใสแจ๋ว เหมือนแก้วใส ๆ ดูอ่อนโยนน่ารักมาก สายตาที่ทอดมองมาดูน่ารัก น่าสงสาร รู้สึกแปลกใจ เอ๊ะ! นี่เป็นตาของอะไร ทำไมเราไม่คุ้นดวงตาลักษณะนี้ เห็นพญานาคตนเล็ก ตนใหญ่ ทอดลำตัวยาวกับพื้นดินเรียงกันอยู่ ศีรษะอยู่ระดับเดียวกัน เห็นศีรษะพญานาคยกขึ้นพร้อมกัน ยกสูงพอประมาณ

แล้วก้มศีรษะลง ผงกศีรษะขึ้นลง ทำซ้ำกันถึง ๓ ครั้ง และมีเสียงดังขึ้นว่า "ขอถวายไฟบูชาธรรม" เห็นพญานาคผู้เป็นหัวหน้ามีแสงสว่างขึ้นทั้งลำตัว สว่างมากจนมองเห็นบริเวณนั้นสว่างเหมือนเวลากลางวัน ไฟในลำตัวพญานาคพุ่งเป็นลำแสงออกไป และเห็นลำแสงใหญ่พุ่งออกทางปาก พุ่งขึ้นกลางอากาศ จึงดูเป็นเพียงลูกไฟดวงหนึ่ง แปลกมากในตอนนั้น เหมือนจิตรู้ความคิดของพญานาค พวกเขาบอกว่า "พวกเขาไม่มีมือเหมือนมนุษย์ ใช้ศีรษะผงกกราบแทนมือ และขอถวายไฟบูชาธรรม พระผู้มีธรรม อยู่ในฤทธิ์ที่เราทำได้" ใจเราขณะนั้นเกิดคำถาม "ไปกราบบูชาพระหลวงตามหาบัวหรือยัง" เขาบอก "ไปแล้ว ก่อนมาที่นี่กราบท่านแล้วจึงมา" (พญานาคเขาก็มีครอบครัวพวกเขา จะเข้ามากราบทีละครอบครัว) พอครอบครัวนี้ออกไปครอบครัวใหม่ก็เข้ามา ทำแบบเดียวกันน่ารักมาก

คงนัดแนะฝึกหัดกันมา จึงกราบได้พร้อมเพรียงกันงดงามน่าดูมาก เป็นเรื่องแปลกแต่จริง ผู้ที่ท่านเห็นหลายครูบาอาจารย์ ท่านรู้เห็นอะไร ๆ ที่ไม่เกิดประโยชน์กับผู้ฟัง แต่ละท่านจึงเงียบไม่พูด เห็นเหมือนไม่เห็นรู้เหมือนไม่รู้ ท่านจะพูดเฉพาะสิ่งที่เกิดประโยชน์เท่านั้น

แต่พี่เขาบอกว่า "เขาไม่ใช่ครูบาอาจารย์ ขอนำเรื่องนี้มาเล่า เพราะเห็นพญานาคเคารพบูชาธรรมและชื่นชมมนุษย์ ที่เกิดมาในภพที่เพียบพร้อม จะทำได้ทุก ๆ อย่างที่ภพอย่างพวกเขาทำไม่ได้ จะปฏิบัติภาวนา แสวงหาธรรมจนถึงที่สุดแห่งทุกข์ก็ไม่ได้ พวกเขาเหงาหงอยในใจ น้อยใจในชาติภพของตัวเอง"

ได้รับรู้ความรู้สึกของพญานาค จึงตัดสินใจเปิดเผยเพื่อเป็นกำลังใจกับเพื่อนมนุษย์ทุก ๆ คน อย่าท้อแท้ อ่อนแอ หวั่นไหว ขอให้เข้มแข็งและภาคภูมิใจในภพมนุษย์ของตัวเอง

ต่อมามีช่วงหนึ่ง คุณแม่จันดีและคณะ มีโอกาสไปอำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ริมฝั่งแม่น้ำโขง เจ้าของบ้านขอให้ท่าน ไปนั่งบ้านพักติดแม่น้ำโขง อากาศเย็นสบาย มีลมโชย มีเมฆก้อนใหญ่ลอยมาบดบังแสงจากดวงอาทิตย์ ท่านบอกให้ทุกคนนั่งภาวนาแผ่เมตตาให้พญานาคที่อยู่ในแม่น้ำโขง มีคนหนึ่งที่ร่วมเดินทางไปในครั้งนั้น กราบเรียนท่านว่า ขณะเธอนั่งภาวนา มีเสียงดังอ่อนหวานเป็นภาษาลาวเวียงจันทร์ (เสียงผู้หญิง) ดังขึ้นว่า "พญานาค น้อยใหญ่ กวงไกลเป็นสายมา หลั่งพนมกรเก้า" (พญานาคทั้งน้อยและใหญ่ ใกล้และไกล หลั่งไหลมากราบไหว้) พร้อมทั้งเห็นภาพพญานาคใหญ่น้อย หลั่งไหลมาเยอะมากมากราบไหว้คุณแม่ เธอกราบเรียนจบ ท่านเมตตาพูดขยายให้พวกเราที่ไม่เห็นฟังว่า "พญานาค มาหมดตั้งแต่ต้นแม่น้ำโขงประเทศจีน จนสุดปลายแม่น้ำโขง

ภพพญานาค เทพเทวดา ส่งข่าวถึงกันได้เร็ว มาก็เร็ว ไม่เหมือนพวกเรา จะไปไหนต้องนั่งรถ" ท่านพูดจบก็หัวเราะ

ภาพจาก Internet

จิตยิ่งใหญ่

••••••••••••••

ธรรมชาติ ของจิตมีทั้งสงบและทุกข์ แต่สิ่งที่ทำลายจิต คือ ทุกข์

เมื่อจิตทุกข์ แล้วความเจ็บป่วยของจิตย่อมเกิดตามมา ความเศร้า ความกังวล และความละอาย ความคิดอยากทำลายตัวเอง คือ สัญญาณบอกว่าจิตกำลังไม่สบาย

หยุดคิด คือ หยุดทุกข์

เพราะทุกข์ คือ โรคร้ายของจิต หากไม่หยุดคิดวุ่นวาย ความทุกข์ก็ย่อมเกิดขึ้นอยู่ร่ำไป เมื่อประสบปัญหาเราต้องหายารักษาจิต ซึ่งมีอยู่ชนิดเดียว ไม่เคยล้าสมัย ได้ผลยอดเยี่ยม คือ **พุทโธ**

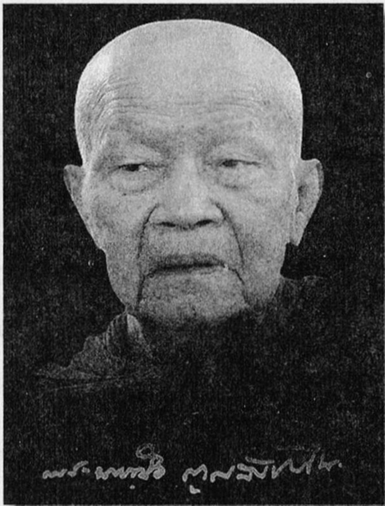
เมื่อคิดพุทโธแทนความทุกข์ จิตที่วุ่นวายก็เริ่มอยู่นิ่งและสัมผัสกับความสงบได้ ความคิดต่างๆ ที่รุมเร้าก็ผ่อนคลายลงได้

รักษาทุกข์ด้วยยา คือ พุทโธ

พุทโธ ไม่ใช่คำจำกัดความของศาสนาใดศาสนาหนึ่งคือ พุทโธ เป็นยารักษาจิต

ที่ยอดเยี่ยมที่สุดนี้คือ ยาที่ทุกคนสามารถพิสูจน์และทดลองได้ด้วยตนเอง

ผู้ที่ยอมกินยานี้ ย่อมประสบกับความสงบในจิตหยุดความทุกข์ จากความคิดทั้งปวงได้และเห็นผลอย่างแน่นอน อยากให้ทุกคนพิสูจน์ทดลอง เพราะโรคทุกข์มีอยู่ในใจ ของทุกคน

อ้ายหมดห่วงแล้ว

เมื่อหลวงตามหาบัวสอนน้องสาว (คุณแม่จันดี) ภาวนา

เขียนโดย ขันติอุดมธรรมที่ ๒๓:๕๗

วันอาทิตย์ที่ ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

ซาบซึ้งในคุณครูบาอาจารย์

ทราบว่าท่านให้คำแนะนำ เรื่องการปฏิบัติภาวนาได้ถูกต้องแม่นยำไม่ผิดเพี้ยนจากหลักความจริงตามธรรมคำสอนของพระหลวงตามหาบัวทุกอย่าง ท่านจะพูดเสมอว่า "พระหลวงตาสอนให้แม่ปฏิบัติมาอย่างนี้ ถ้าเป็นคำพูดของพระหลวงตาแล้ว ยิ่งการปฏิบัติภาวนาจะคลาดเคลื่อนไปไม่ได้เลย..." ท่านบอกสมัยก่อนปฏิบัติอยู่ที่บ้าน เวลามีปัญหาติดขัดด้านการภาวนาก็อาศัยกราบเรียนพระหลวงตาตอนไปรับบิณฑบาตในหมู่บ้าน ขณะคุณแม่ใส่บาตร พระหลวงตาจะเมตตาถาม "ภาวนาเป็นยังไง" คุณแม่จึงกราบเรียนพระหลวงตา ท่านก็จะแนะนำอย่างต่อเนื่อง ช่วยแก้ปัญหาการปฏิบัติภาวนาให้ท่านตลอด

คุณแม่จันดีเล่าว่า "การปฏิบัติภาวนาถ้าไม่มีครูบา-อาจารย์ช่วยแนะสอนจะช้าได้ เพราะช่วงปฏิบัติภาวนา

เรารู้เห็นอะไร มันก็ชวนให้หลงให้ติดเพราะความอัศจรรย์ ที่เราเกิดมาไม่เคยพบ - เห็นเลยในชีวิตและไม่มีแสดงอยู่ที่ไหนในโลก นอกจากผู้ภาวนาแต่ละรายจะรู้เองเห็นเองจากการปฏิบัติของตัวเอง รู้ขึ้นในใจของตัวเองเป็นสันทิฏฐิโกประกาศป้างขึ้นที่หัวใจ ไม่ต้องถามใครไม่ต้องให้ใครมาโกหกเราได้ พิสูจน์ได้ด้วยตัวเอง ไม่ลี้ลับ ไม่ปิดบัง เปิดเผยเสมอ มีอยู่ตลอดกาล ธรรมความจริง ธรรมไม่ตาย เปิดเผยสง่างาม อยู่ทุกกาลทุกสมัยตลอดมาและตลอดไป เป็นแต่ ผู้คนจะมีจิตยินดีและต้องการหรือไม่"

ได้ยินคุณแม่ท่านเล่า จำได้เป็นข้อความบางตอนที่อยากสื่อธรรม เพื่อเป็นบารมีธรรมของผู้นำเสนอสื่อธรรมเข้าสู่ใจ ท่านบอกช่วงนั้นคุณยายแก้ว แห่งสำนักชีห้วยทรายได้มาพำนัก อยู่วัดป่าบ้านตาดท่านเมตตาถามคุณแม่จันดี ถึงการปฏิบัติภาวนาอยู่เสมอ

มีอยู่ครั้งหนึ่งท่านถามว่า

"จันดีจิตของลูกแยกส่วนแบ่งส่วนหรือยัง"

คุณแม่จันดี ตอบ

"แยกแล้วแบ่งแล้ว และกราบเรียนต่อว่า ขณะนี้เป็นอย่างนี้" คุณยายฟัง และบอกท่านว่า **"เออดีแล้ว จิตถ้าแยกส่วนแบ่งส่วนแล้ว จิตก็มีแต่จะเจริญ"**

ต่อมาอีกคุณยายแก้วถามท่านว่า "จันดี ลูกกราบเรียนการปฏิบัติกับญาท่าน (พระหลวงตามหาบัว) ว่าอย่างไรบ้าง เห็นพระในวัดท่านเข้ามาถามแม่ว่า (คือคุณยายแก้ว) ว่าคุณแม่รู้ไหมโยมใครกันที่อยู่ในหมู่บ้าน มีเทวดา พระอินทร์ พระพรหม มาอนุโมทนากับเขาพ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงตาพูดในที่ประชุมสงฆ์ "ทำไหมเขาภาวนาทั้งที่มีลูกน้อย ทั้งทำนา ครองเรือนอยู่ เห็นเทพ - เทวดา" คุณยายจึงเรียนพระไปว่า "จะเป็นใครนอกจากนางจันดี

(น้องสาวของญาท่าน)" พอได้โอกาสคุณแม่จันดี มาวัด ท่านจึงเล่าให้ฟัง และถามว่า "เป็นความจริงไหม" เพราะแม่ (คุณยาย) ตอบพระไปก่อนจะถามเจ้าแล้ว ท่านจึงกราบเรียนคุณยายแก้วว่า "ลูกได้กราบเรียนการปฏิบัติของลูกให้พระหลวงตาทราบในทุก ๆ เรื่อง เพราะถ้าไม่พึ่งพระหลวงตาท่านช่วย ลูกคงติดในแต่ละจุดและช้า เวลาต้องให้ท่านช่วยตี ช่วยขนาบ เพราะท่านจะบอกลูกว่าเวลานี้ท่านมีชีวิตอยู่ติดขัดอะไรให้ถาม ถ้าเราพิจารณาเองอาจช้า เสียเวลา มีครูบาอาจารย์ช่วยแนะ เรามีหน้าที่ทำตาม ปฏิบัติตามท่าน (ถ้าว่าอาหารท่านก็ปรุงไว้ให้เสร็จแล้ว เราลูกศิษย์ตั้งใจกินอย่างเดียว อิ่มแล้วจะรู้เอง...)"

คุณแม่จันดี ท่านเมตตาเล่า การปฏิบัติของท่านที่ยากลำบาก แม้จะไม่ได้ขึ้นภูเขา เข้าป่า แต่ธรรมที่ท่านได้มา ก็แลกด้วยชีวิต ความตอนหนึ่งที่ประกาศขึ้น

ในจิตท่านว่า "**ให้เอาชีวิตแลกธรรม**" ตอนนั้นพระหลวงตาก็บอกให้ท่านเร่ง "**มึงอย่าเสียดายชีวิตนะ เร่งเลย ๆ**" ผ่านไปอีกระยะหนึ่งพระหลวงตาเข้ามาฝ่ายผู้หญิงถามท่านว่า "**เป็นยังไงจิต**" คุณแม่บอกอยากกราบเรียนท่านตามจิตเป็นอยู่ แต่รั้งไว้ไม่พูดหมด ตอบเพียงว่า "จิตช่วงนี้ไม่กลัวตายจิตกล้ามาก สภาวธรรมความเกิด - ดับเร็วมากเหมือนฟ้าแลบ"

พระหลวงตาร้องขึ้นเสียงดัง "โอ้จิตถึงขนาดนี้แล้ว เร่งเลย ๆ ไม่นาน อีกไม่นาน (ท่านย้ำ) เร่งเลย ๆ "

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๓๕ ในคืนนั้นฟ้าครึ้ม ลมแรง คุณแม่จันดีเป็นห่วงพี่สาว (คุณยายตัน) ท่านเดินไปดูพี่สาวที่แคร่ และปิดผ้าม่านให้เพราะลมแรง กลัวว่าฝนตกจะเปียก (พี่สาวที่ภาวนาอยู่) จึงกลับมาที่กุฏิ ท่านกราบพระนั่งภาวนา ท่านบอกจิตท่านแปลก ๆ นั่งถึงเวลา ๕ ทุ่ม (รู้ขึ้นในจิต)

"เกิดสภาวะโลกธาตุหวั่นไหว ก้นท่านลอยขึ้นจากพื้น สูงประมาณ ๑ ศอก ทุกๆ อย่าง เกิดขึ้น พร้อมๆ กัน เสียงประกาศก้องขึ้นในจิต ขณะนั้นว่า อายะตะนะ นั้น มีอยู่ แต่ไม่มี ดิน น้ำ ไฟ ลม ไม่มีจุติเคลื่อน ไม่มีที่ไป ไม่มีที่มา ไม่มีอารมณ์ ไม่มีอารมณ์นั้นแหละ คือที่สุด แห่งทุกข์ ขณะเดียวกัน อวิชชาได้กระเด็นขาดออกจาก จิต ทุกๆ อย่างเกิดขึ้นพร้อมๆ กัน ไม่มีก่อน ไม่มีหลัง ท่านบอก "แต่เวลาพูดจำเป็นต้องเรียบเรียงเรื่องให้ คนฟังเข้าใจ ไม่รู้จะอธิบายยังไง เพราะไม่มีอะไรจะ เปรียบเทียบกับสิ่งที่มีอยู่ในโลก เพราะเป็นของเหนือ โลก"...

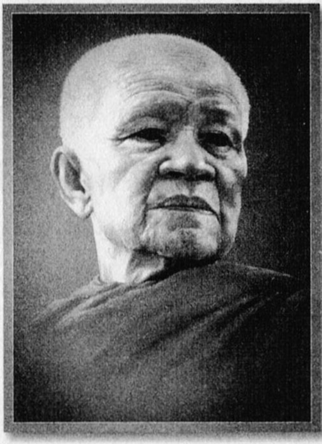
คืนนั้น ท่านกราบนอบน้อมถึงคุณพระพุทธเจ้า ทุกๆ พระองค์ ถึงคุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ ท่านบอก ในขณะจิตนั้นพระอรหันต์ทุกๆ องค์ ได้มาช่วยหนุนจิต โดยเฉพาะพระหลวงตาทั้งเป็นครูอาจารย์ เป็นพ่อ

และเป็นพี่ชายในสายโลหิต (เลือด) เดียวกันในชาติปัจจุบัน คืนนั้นท่านไม่นอนทั้งคืน...

พบพระหลวงตาอีกครั้ง กราบเรียนท่านถึงสภาวธรรมทั้งหมดที่เกิดขึ้น...พอจบ"

พระหลวงตาพูดขึ้น "**อ้ายหมดห่วงแล้ว**"

(พี่หมดห่วงน้องแล้ว)...

ภาพจาก Internet

ปรัชญาธรรม

เทียบโลก เทียบธรรม

คุณแม่จันดี โลหิตดี

สมมุติบัญญัติตั้งค่า ๑ ๒ เรียก หนึ่ง - สอง หรือ สิบสอง ค่าถูกเปลี่ยนไปทันที ตามการตั้งค่า หรือ ๒ ๑ เรียก สอง-หนึ่ง หรือ ยี่สิบเอ็ด ค่าถูกเปลี่ยนไปตามสมมุติบัญญัติ การตั้งค่า หรือ ๐ ศูนย์ ถูกตั้งค่าว่า ไม่มีค่า แต่เมื่อ ๐ ศูนย์ มาอยู่ หรือ ถูกวางตามตำแหน่งอื่น ค่าของ ๐ ศูนย์ ก็เปลี่ยนไปทันที ตามการตั้งค่า หรือสมมุติบัญญัตินั้นๆ ทันที ของทุกอย่างในโลกนี้ ล้วนตกอยู่ภายใต้กฎของสมมุติที่มนุษย์เป็นผู้กำหนดและตั้งค่าทั้งสิ้น นอกจากกฎธรรมชาติที่มนุษย์ไม่สามารถกำหนด และเปลี่ยนแปลงได้ตามต้องการ เช่น ความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ความเป็นจริง ที่อยู่เหนืออำนาจการกำหนดและบังคับของมนุษย์

นักปฏิบัติหลงติดอยู่ที่ความพอใจ และไม่พอใจเป็นเครื่องอยู่ เอาความพอใจ และไม่พอใจเป็นเครื่องอยู่ เมื่อพอใจ ได้สมใจก็เป็นสุข เมื่อไม่พอใจก็เกิดทุกข์ แต่ทั้งสุขและทุกข์ ก็ยังเป็นเงื่อนของสมมุติ ไม่มีใครคิดที่จะอยู่ตรงกลาง ระหว่างสุขกับทุกข์ เพราะตรงนั้นไม่มีทั้งความพอใจ และไม่พอใจ แต่เป็นความพอ พอดี ผู้ที่หลงเพลิน เล่นอยู่กับความพอใจ และไม่พอใจ จึงได้หนังสือเดินทางแห่งการท่องเที่ยวของภพชาติติดตัวไปตลอด

ผู้ใดหมั่นพิจารณาจิต
ผู้นั้นจะพบธรรมแท้ สุขแท้...
นั้นคือที่สุดของผู้หยุดวัฏฏะ

...ร่างของแม่ สลาย เมื่อถึงกาล
...คงได้รู้ ก็เมื่อสาย หายเห็นผิด
ถึงจะคิด อยากให้ฟื้น ฝืนไม่ได้
โลกไม่เที่ยง ความพลัดพราก จากเจ้าไป
...ฝากธรรมไว้ ในใจ ให้พิจารณา
...อย่าได้ท้อ ไม่มีแม่ ชะแง้หา
สุดอ้างว้าง ไม่ห่างทาง แม่นำพา
คอยลูกมา ยื่นมือไว้ ให้เจ้าดึง

อาภรณ์ของโลก วัตถุของโลก มีอยู่ประดับโลก ทั่วไป
ทิ้ง ความโลภ ความโกรธ ความหลง
สละ แล้วซึ่งตัวตน พ้นแล้วซึ่งโลก
บริสุทธิ์ สะอาด ปราศจากทุกข์...นิพพาน

สะพานโลก สะพานธรรม ขาดลง ตรงกลางจิต
จึงประดิษฐ์พระขึ้นทั้งองค์ วิสุทธิจิต วิสุทธิธรรม
เลิศล้ำ เหนือโลก จิตเป็นธรรมชาติ

สิ้นทุกข์ สิ้นโลก สิ้นธรรม
เหนือบัลลังก์โลก เหนือบัลลังก์ธรรม
ที่สุด ที่สุด ของที่สุด จึงเรียกว่าเหนือ จิตพุทธะ

ธรรมเอกหนึ่ง ไม่มีสอง
บรมสุขแท้ คือนิพพาน
พระพุทธเจ้า และพระอรหันตสาวกจนถึงองค์สุดท้าย
เป็นธรรมดวงเดียวกันเสมอกัน

แดนแห่งธรรม ช่างงามล้ำ สิ้นกิเลส
กายทะลุ หัวใจพัง จึงถึงฝั่งพระนิพพาน

วางความอาลัยใด ๆ ในโลก ก้าวผ่านไป
อย่างไม่ใยดี สะอาด หมดจด หลุดพ้น
จากสิ่งเกาะเกี่ยวใด ๆ ทั้งปวง
วางโลก ~ วางธรรม
ชำระกิเลส ปราศจากทุกข์
เสวยสุข ครองธรรม บรมสุข ...วิมุตติ

ธรรม คือ ธรรมชาติ ธรรมไม่มีที่หมาย
กาย คือ ลายแทง จิต เป็นขุมทรัพย์

...น้ำตาแห่งทุกข์ ~ น้ำตาแห่งสุข

สละโลก คือ สละทุกข์ สละสุข คือ สละโลก

สละโลก จึงได้ธรรม สละธรรม จึง เหนือโลก

ธรรม เหนือ โลก เหนือ โลกวัฏฏะ สร้างพระที่ใจ

ผู้ใดหมั่นพิจารณาจิต ผู้นั้นจะพบธรรมแท้ สุขแท้

บริสุทธิ์ สะอาด ปราศจากสิ่งเจือปน พ้นได้ที่ใจ

มีพระนิพพานเป็นที่ไป คือที่สุด ของผู้หยุดวัฏฏะ

ความเมตตาและให้อภัยเป็นจิตที่ยิ่งใหญ่

กลิ่นผู้ที่มีศีล มีธรรม

จะหอมฟุ้งกระจาย ไปทั่ว ๓ โลกธาตุ

คำว่าใช่ หรือ ไม่ใช่ คือ การตั้งค่าของสมมุติ
อยาก และไม่อยาก คือ ตัวขับเคลื่อน
ของความหลง อยาก และ ไม่อยาก เรียกว่าตัณหา
สมมุติบัญญัติ คือ การตั้งค่า
สมมุติบัญญัติ เรียนไม่จบสิ้น
เพราะมีการตั้งค่า เช่น ตัณหา

ศีล คือ เจตนางดเว้นการทำความชั่วทางกาย
ทางวาจา ทางใจ

รู้ที่เกิดจากจิต คือ รู้จริง
รู้ที่เกิดจากสมอง คือ รู้หลอก

น้อมใจไปที่กาย

ดูกาย ดูจิต คือ ที่เดียวกัน

เพราะผู้ดู คือ ผู้รู้ ผู้เดียวกัน

ผู้ฉลาดเรียนรู้จากกาย-จิต

ผู้อยากรู้ผิด เรียนภายนอก

ธรรม คือ ประโยชน์

อะไรที่ไม่เป็นประโยชน์ ไม่ใช่ธรรม

อยาก ไม่อยาก หมาย ไม่หมาย คือ การตั้งค่า จิตที่ไม่หมายและไม่อยาก จึงเป็นจิตที่เป็นปกติสุข

เกาะกระแสจิตไปกับพุทโธ

ความอดกลั้น เป็นธรรมเครื่องแผดเผากิเลสอย่างยิ่ง
ความอืดอาด เชื่องช้า เหนื่อยหน่ายไม่เคยมีใครได้ดี

ความพอใจ และไม่พอใจ
เป็นอาหารชั้นยอดเยี่ยมของกิเลส

อยาก เมื่อไม่ได้อย่างที่อยาก ก็เป็นทุกข์
ไม่อยากได้ แต่ได้ ก็เป็นทุกข์

ผู้ที่ทิ้ง ท่านจึงเบา ผู้ไม่เอา ท่านจึงสบาย

พุทโธ คือ ยาชะลอความหลง

...ใครจะว่าอะไร ไม่ต้องไปสนใจ
...ใครเขาอยากได้อะไร เขาทำอะไร เขาก็ได้สิ่งนั้น
...ใครอยากได้อะไร ก็ทำเอา ใครทำอะไร ก็ได้สิ่งนั้น

ไม่ต้องไปสนใจ ฝ่าโลกธรรม ๘ ออกไปให้ได้ เรื่องของโลกธรรม ๘ เรื่องมงคลตื่นข่าว แตกซ่านกันไปไม่รู้จักจบ ฝ่าให้ได้ ทิ้งให้เร็วที่สุด

ตายก่อนห่อนรู้ธรรม ธรรมอยู่ฟากตาย
สละตายจึงได้ธรรม

ใจเฮ้ย ใจใคร กายเฮ้ย กายใคร
ผู้ใด กล่าวตู่ ผู้นั้น ยังหลง
หลงแผ่นดิน แผ่นฟ้า ยังไม่น่าห่วง เท่าหลงกายา

ตะวัน บ่ายคล้อย คอยกาย สลาย
จิตไม่มี ที่หมาย ตายจม กองทุกข์
เฮ้ย เฮ้ย เหวย เหวย คนอยากลาโลก
ความทุกข์ ความโศก เอาออกไม่ได้
จวบจนวันตาย ที่ไม่หมายต้องเจอ

ผู้ที่ภาวนาได้ยาก
เพราะมองออกแต่ข้างนอก
ไม่ดูใจตัวเอง จิตจึงไม่สงบ

ผู้ที่มีสติ สังเกตจิตอยู่ตลอด
ไม่เหลือวิสัย มีอยู่ในใจของทุกคน
อย่ากลัวตาย กิเลสมันกลัวตาย
รอดตายจึงได้ธรรม...ให้เอาชีวิตแลกธรรม

นักปฏิบัติ หลงติดอยู่ที่ความพอใจ และไม่พอใจเป็นเครื่องอยู่ เอาความพอใจ และไม่พอใจเป็นเครื่องอยู่ เมื่พอใจได้สมใจก็เป็นสุข เมื่อไม่พอใจก็เกิดทุกข์ แต่ทั้งสุขและทุกข์ ก็ยังเป็นเงื่อนของสมมุติ

ไม่มีใครคิดที่จะอยู่ตรงกลาง ระหว่างสุขกับทุกข์ เพราะตรงนั้นไม่มีทั้งความพอใจ และไม่พอใจ แต่เป็นความพอ พอดี

ผู้ที่หลงเพลิน เล่นอยู่กับความพอใจ และไม่พอใจ จึงได้หนังสือเดินทางแห่งการท่องเที่ยวของภพชาติติดตัวไปตลอด ความพอใจ และไม่พอใจ เป็นอาหารชั้นยอดเยี่ยมของกิเลส

คุณแม่จันดี โลหิตดี

คุณแม่จันดี โลหิตดี
วัดป่าบ้านตาด

คุณแม่จันดี โลหิตดี (น้องสาวองค์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน)

คุณแม่จันดี โลหิตดี ช่วยชาติร่วมกับ องค์หลวงตามหาบัวและหลวงปู่ลี

คุณแม่จันดี ถวายทองและปัจจัยร่วมกับองค์หลวงตา

คุณแม่จันดีเมตตาสอนธรรมแก่คณะลูกศิษย์ที่กุฏิ

คุณแม่จันดีร่วมถวายปัจจัยและทองคำ
ในงานประทายข้าวเปลือก

คุณแม่จันดีพร้อมคณะศิษย์ถวายปัจจัยช่วยชาติ
ร่วมกับองค์หลวงตามหาบัว

คุณแม่จันดี โลหิตดี กับงานที่เกี่ยวข้องกับองค์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

คุณแม่จันดีเข้ากราบเยี่ยมองค์หลวงตา
ช่วงองค์ท่านอาพาธหนัก

คุณแม่จันดีขึ้นกราบคารวะสรีระสังขารองค์หลวงตา
(๓๐ มกราคม ๒๕๕๔)

คุณแม่จันดีเฝ้าการเคลื่อนสรีระสังขาร
องค์หลวงตา
(๔ มีนาคม ๒๕๕๔),
ด้านซ้ายคือ
หลวงปู่สิงห์ทอง ปภากโร วัดป่าสุนทราราม (วัดกุดแห่)
อำเภอเลิงนกทา จังหวัดยโสธร

คุณแม่จันดี โลหิตดีขึ้นกราบคารวะ
องค์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เป็นครั้งสุดท้าย

กลอนเดินดง "สรภัญญะกลอนเดินดง"

โดยคุณแม่จันดี โลหิตดี

ท่านแต่งเพื่อบูชาคุณครูบาอาจารย์ที่ธุดงค์แสวงหาธรรมด้วยความยากลำบาก

ประพันธ์โดย คุณแม่จันดี โลหิตดี วัดป่าบ้านตาด

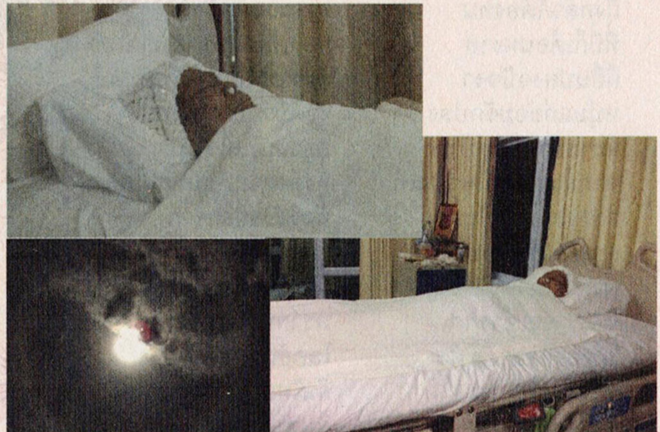
แต่งเมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๕

ตัวดิฉันเดิน ๆ มา กาเว้าวอนน่าจับใจ
เดินดงในพงไพร เสียงจั๊กจั่นแลเรไร
เดิน ๆ เป็นวัน ๆ ใจกระสันคิดถึงบ้าน
นกร้องก็วี่วอน น่าออนซอนจากเคหัง
แมงง้วงและแมงอี่ ร้องวี่ ๆ ก้องกังวาล
คิดหลังก็คิดหน้า แทบน้ำตาจะกระเด็น
เดินป่าเพื่อประสงค์ ธรรมดวงเลิศประเสริฐแล
เดินดงตามพงไพร ตามลำห้วยแลเหวชัน
จิตใจเกิดกระสัน เดินคนเดียวเฉลียวใจ
เดินไพรก็แสนยาก ทั้งลำบากกายแลใจ
ประสงค์แล้วก็เดินมา ทั้งป้า - อาก็ได้จาก
แสนลำบากก็ต้องทน สิ่งอาลัยพาจำจน
ตัวดิฉันเปรียบเหมือนมะลิจันทร์ ใจกระสันต่อการะเกด
เดินป่าในไพรสณฑ์ ใจกังวลห่วงกายา
มองดอกเกดบานตามดง ตามพงไพรอรัญญา
เสียงกาก็เว้าวอน เสียงแมงซอนก็วี่วี่
ในไพรกว้างนา ๆ มี พร้อมทั้งช้างและหมีเม่น
มีกระต่ายมีทั้งเต่า ทั้งพังพอนพร้อมกะเลน
มีไก่ป่าเป็นฝูง ๆ เสียงมันขันก้องกังวาล
มีกระจงพร้อมตระกวด ร้องซวด ๆ ในพงไพร
เดินป่าในไพรสณฑ์ เสียงนกร้องก็ยืนฟัง
มันร้องว่าเร่งขวนขวาย ๆ ทำความเพียร
เกิดเป็นคนแสนประเสริฐ อย่านอนใจเร่งขวนขวาย
ฟังแล้วสะดุ้งใจ นกแท้ ๆ ร้องเตือนเรา
คิดสงสารสัตว์เลื้อยคลาน ทั้งในน้ำและบนบก
ตายแล้วเกิด เกิดแล้วตาย เที่ยวแวกว่ายในสงสาร (วัฏฏะ)

ล้วนแล้วแต่มีกรรม ต้องชดใช้จึงหมดกรรม
ขอหยุดไว้เพียงแค่นี้ เรื่องใช้กรรมมีมากมาย
อธิบายจบไม่เป็น โลกอันนี้ อนิจจา
ที่นี้ ก็สิ้นรัก จากที่พักมานานแล้ว
มีกระรอกร้องเปรี้ยบ ๆ กระโดดเต้นโหนเถาวัลย์
ผีเสื้อบินเพลิน ๆ (แสนสวย) ยังเจอแย้โฉบไปกิน (ซ้ำ)
ตัวแย้อยู่รูดิน ยังโฉบกินของบินได้
มันลำบากแสนจะทน ยังไม่พ้นเดรัจฉาน
เกิดเป็นสัตว์แสนลำบาก ทั้งทุกข์ยากแลหิวโหย
รำคาญด้วยบาทา ตามมรรคาไม่มีภัย
ค้างคาวบินหวลโหน ตามในถ้ำและเงื้อมผา
สัตว์ป่านานามี บ่างชนี ร้องโหยหวล โอดโอย
สมันกวางแลอีเก้ง ร้องเปล้ง ๆ ตามพงไพร
ลิงขาวและลิงแดง กระโดดเต้นตามเถาวัลย์
มองสัตวป่าน่าสังเวช สลดใจน่าทุเรศ (สงสาร)
จิตใจก็คิดสั้น ใจกระสันคิดถึงบ้าน
ตัวข้านี้คนเข็ญใจ แสนลำบากทั้งกายา
ท้อใจในพงไพร แสนพะวงบ่เว้นวาย
เสียงเสือร้องฮาวฮือ ใจห่อเหี่ยวสะดุ้งกลัว
ถึงกลัวก็ต้องทน สาละวนก็ต้องสู้
ที่นี่ก็เดือนหงาย มองเห็นเสือลายพาดกลอน
ก็ยืนปลงอนิจจา สังขาราไม่เที่ยงตรง
หนุ่มแก่ย่อมจักปลง ชีวิตม้วยอย่าสงกา
จะขอย้ายคืนสู่บ้าน สถานเดิมที่จากมา
ลากล้วยไม้ในไพรสณฑ์ ทั้งลำดวนหอมหวนไกล
ลาดอกไม้ชื่อมันปลา ทั้งจำปีขอลาจาก
กระดังงาที่หอมหวล ชักชวนใจให้ร่าเริง
ตัวดิฉันลาพงไพร ทั้งอาลัยแลอาวรณ์
ในคราวจะจำจาก พรากพงไพรสู่เคหัง
ไม่อยากจากก็จำใจ โลกอันนี้อนิจจัง
ขอให้ดงพงไพร อันใหญ่กว้างจงเจิรญ
ตัวดิฉันขออำลา คืนสู่บ้านสถานเดิม

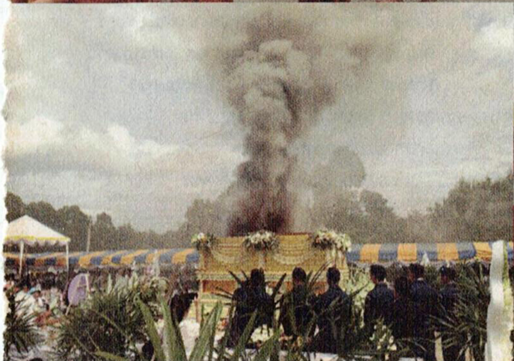

“มหาอุบาสิกาคุณแม่จันดี โลหิตดี” น้องสาว พระธรรมวิสุทธิมงคล (องค์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน) ได้ละสังขารแล้วด้วยอาการสงบ เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ เวลา ๐๑.๐๓ นาฬิกา ตรงกับวันขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๙ ปีมะเส็ง ภายในกุฏิห้องปลอดเชื้อของท่านฝั่งอุบาสิกา ณ วัดป่าบ้านตาด ต.บ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี สิริอายุรวมได้ ๘๒ ปี ๑๑ เดือน ๒๙ วัน คุณแม่จันดีท่านได้แสดงธรรมอันอัศจรรย์ให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ กล่าวคือ ท่านสิ้นลมปราณเวลา ๐๐.๔๕ นาฬิกา และการเต้นของหัวใจหยุดเวลา ๐๐.๔๘ นาฬิกา และคลื่นไฟฟ้าหัวใจหยุดเวลา ๐๑.๐๓ นาฬิกา

รายนามผู้ร่วมพิมพ์หนังสือ

คณะศิษยานุศิษย์พระครูบวรธรรมคุณ
วัดป่าศรีสุราษฎร์ ต.หนองบัวสันตุ
อ.ยางสีสุราช จ.มหาสารคาม
คุณประเดิม คุณสุวคนธ์ นิลสิริ
พร้อมครอบครัว
ประเดิมทราเวล จ.บุรีรัมย์
ประเดิมชัย 2013 คอนกรีต จ.บุรีรัมย์
นพ.สถาพร คุณธรรม พร้อมครอบครัว
ร้านศรีทองนาคเจริญภัณฑ์
อ.ยางสีสุราช จ.มหาสารคาม
ร้านเพิ่มพูนพานิชย์ อ.พยัคฆภูมิพิสัย
อ.วันชาติ อ.สุนทรา ชัยพิพัฒน์
ร้านธนพลเภสัช อ.กุมภวาปี จ.อุดรธานี
-คุณกรรณิการ์-คุณบุญดี
-คุณศิริบุญ กิจการพัฒนาเลิศ
ดร.พิทักดิ์-อ.ประภาพร สุวรรณกูฏ
ดร.ศักดิ์พงศ์-อ.มนัสชยา หอมหวล
คณะชมรมกัลยาณธรรม
ผอ.ณรงค์-คุณครูสนอง พรมโนนศรี
ผอ.นรินทร์-คุณครูอินทรา ศรีสว่าง
พร้อมครอบครัว
คุณครูสุมิตร-คุณครูภูษณิศา สุนนทราช
คุณครูพิษณุ-คุณครูวรรณรัตน์ ศรีรัง
คุณทรงศักดิ์-คุณครูเพ็ญนภา คำมาศ
คุณสิริกัญญา ค่ายหนองสรวง
คุณครูวิจิตร-คุณครูยุพิน แก่นผกา,
คุณครูศรายุทธ-คุณครูอารยา-ด.ญ.ฐิตาพร-
ด.ญ.ศรัณย์พร เสนาสุธรรม
ครอบครัวบัวสุคนธ์, ครอบครัวเรืองพริ้ม
ครอบครัวเทียงดาห์, ครอบครัวกลิ่นจันทร์
ครอบครัวโยทานันท์, คุณแม่ยอย คำจันทร์
คุณพงศกร คำจันทร์-คุณฤทธิ์ศิริช์ นิยมจันทร์,

คุณจีระพันธ์-คุณครูรำไพพรรณ โคตรไกรสร
รศ.นฤมล สินสุพรรณ , คุณอรวรรณ วงษ์นอก
คุณจารุวรรณ ตันจินตนารัตน์
คุณครูมิตรชัย แถวพินิจ-คุณครูฉัตรฤดี คำจันทร์
ส.ต.อ. พิทวัส ศรีรัง, จ่าเอก รัฐพล ศรีรัง
คุณพรรณปพร ศรีรัง, คุณอมรพันธ์ จันทแก้ว
คุณภิรญา พินิจกลาง พร้อมครอบครัว
คุณนิภาวรรณ์ อินทร์สิงห์, คุณประณีต ประสาระเอ
คุณอรนุช ไชยสันต์ พร้อมครอบครัว
คุณบรรจง-คุณอารยา รัตนโชติ
คุณสุวัฒนา ไชยศิริมงคล พร้อมครอบครัว
คุณพรทิพา-ส.อ.อนุวัตน์ ใจเรือง พร้อมครอบครัว
คุณละมุล เยี่ยงไธสง พร้อมครอบครัว
คุณเสาวลักษณ์ อาระหัง, คุณศิริพร กุระโท
คุณทองมาก หอมสุทธิกุล, คุณอัจฉรา มีดวง
คุณษุภินธา วิจารจิตต์, คุณรดาสา แสนหล้า
คุณณัฐจารวี เกียรติชัยพาณิชย์, คุณเย็นจิต ปุริสา
พญ.อัจฉรา ตันสังวรณ์ พร้อมครอบครัว
คุณประพัทธ์ สุระธรรม พร้อมครอบครัว
คุณอรุณรัตน์ แก้วพะเนาว์ พร้อมครอบครัว,
คุณครูสังคม-คุณสร้อยทอง-คุณณฐกร พิมพ์ขวัญ
คุณประยูร-คุณมุกดา ผายพิมพ์
คุณเยาวลักษณ์ บูระวัฒน์ พร้อมครอบครัว
คุณธวัช-คุณพรรณวดี-ด.ช.เพชรกล้า เพชรประยูร
คุณสมบัติ-คุณณิชาภัทร คำอินทร์ พร้อมครอบครัว
คุณพรอุมา วิจิตรพงศ์พิศาล พร้อมครอบครัว
คุณสุรศักดิ์ จำปามูล พร้อมครอบครัว
คุณอิศรา ประยงค์เพชร-คุณจิราพร ชัยเจริญ-
ด.ธ.ธันยพร-ด.ญ.ธนพร ประยงค์เพชร

อริยสาวิกา คุณแม่จันดี โลหิตดี

"ผู้ใดหมั่นพิจารณาจิต
ผู้นั้นจะพบธรรมแท้ สุขแท้
นั่นคือที่สุดของผู้หยุดวัฏฏะ"

คุณแม่จันดี โลหิตดี
วัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี

แจกฟรีเป็นธรรมทาน